Cemâziye'l Ahir 1439

tevhid

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı müjdele!" (39/Zümer, 17)

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ | MART '18 | YIL: 7 | SAYI: 69 | FİYATI: 7 ₺ | ISSN: 2148-4635

AFRİN

BAŞYAZI '10

YENİ ÇIKAN DERGİLERİMİZİ tevhiddergisi.net ve issuu.com'dan TAKİP EDEBİLİR VE İNDİREBİLİRSİNİZ.

tevhiddergisi.net

issuu.com

EDİTÖR

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun...

Geçtiğimiz ay Türkiye'nin Afrin'e yönelik başlattığı Zeytin Dalı Harekatı'nın hem ülke gündemi hem de küresel basının önemli maddelerinden. Afrin Harekatı'nın Türkiye açısından önemi oldukça büyük. Zira Suriye topraklarında son dönemlerde ABD desteğiyle palazlanan PYD'nin devletleşme hayalini hızla pratiğe dönüştürmeye başlamış, Türkiye için bölgede masada güç olmanın yetersiz olduğu ve bölgede askeri güç olarak da boy göstermenin kaçınılmaz olduğu kanısı yerleşmiştir. Bunun yanında iç siyaseti etkileyen temel faktörlerden mültecilerin durumu ve güvenli bölgelere geri gönderilmesi düşüncesi ve sahadaki desteklenen ve yer yer arasında çatışmaların yaşandığı grupları yönetme isteği de harekatın temel sebeplerinden bir tanesi.

Türkiye'nin Afrin'e yönelik bu hamlesinin sahadaki diğer önemli aktörler olan ABD ve Rusya'nın çıkarlarına yönelik mahzurları da bulunmakta. Bundan hasep iki hasım aktörün de Türkiye'yi kendi safına çekme çabası ve bunun sahaya yansıması da gözler önünde.

Tüm bu siyasi ve askerî hamlelerin oluşturduğu sarmalın ötesinde önemli olan bunun muvahhidlere yönelik etkileridir. Bunu da ilgili yazımızın sonunda bulacaksınız.

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun" duamız ile...

Editör

tevhid

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Abdullah DEMİR

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik
www.tevhiddergisi.net
tevhiddergisi@gmail.com

Adres
Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120
34212 Bağcılar/İSTANBUL

Abonelik İçin
0 (545) 762 15 15

Yazışma Adresi
Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İSTANBUL

Basım
Mavi Ay Ofset, Litros yolu 2. Mat. Sit.
Giriş kat 1BF2 Topkapı/İSTANBUL
0 (212) 613 47 65

Dergi içerisinde yer alan
yazılardan ilgili yazar mesuldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Satış Noktaları, Tevhid Kitabevi

İstanbul : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120/A 34212 Bağcılar/İSTANBUL 0 545 762 15 15
Ankara : Kazım Karabekir Mh. 2061. Sk. No: 18 06794 Etimesgut/ANKARA 0 543 225 50 48
Diyarbakır : Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A 21090 Bağlar/DİYARBAKIR 0 536 680 82 76
Konya : Sarıyakup Mh. Burhandede Cd. No: 28/A 42020 Karatay/KONYA 0 543 225 50 49
Van : Vali Mithatbey Mh. Koçibey Cd. Armoni İş Mer. No: 14/D 65100 İpekyolu/VAN 0 538 430 75 37

İrtibat Büroları

Merkez : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120 34212 Bağcılar/İSTANBUL
Avcılar : Yeşilkent Mh. Balık Yolu Cd. 3/G Sk. No: 1 Kat: 2 34325 Avcılar/İSTANBUL
Sultangazi : İsmetpaşa Mh. 90. Sk. No: 4 34270 Sultangazi/İSTANBUL
Diyarbakır : Mezopotamya Mh. 327. Sk. Seval Kent Sitesi A Blok No: 1/A Kayapınar/DİYARBAKIR
Konya : Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No: 81/A 42020 Karatay/KONYA
Van : Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 65040 Tuşba/VAN
Bursa : Bağlarbaşı Mh. Nilüfer Cd. 2. Fırın Sk. No: 4 16160 Osmangazi/BURSA
Ankara : Kazım Karabekir Mh. 2061. Sk. No: 18 06794 Etimesgut/ANKARA

Cemâziye'l Ahir 1439 | Mart '18
Yıl: 7 | Sayı: 69 | Fiyatı: 7 TL
ISSN: 2148-4635
AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ

tevhid

İÇİNDEKİLER

Biz'e Benden Bir Hatırlatma!

Ebu HANZALA

Sen, Allah'ın rahmet sıfatının tecelli ettiği ve rahmeti kendisiyle anladığımız annesin. Hangi hatip veya yazar Allah'ın rahmetini anlatacak olsa, tıkanır. Kelimelerin dar kalıpları, tüm varlığı kuşatan ilahi rahmeti anlatmaktan aciz kalır.

Allah'ın adıyla.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

Es-Selamu aleykum ve rahmetullahi ve berakatuhu.

Kıymetli Muvahhide Bacım!

Afiyet içinde olmanı umuyor ve Rabbimin rahmetiyle seni saliha kullarının arasına dahil etmesini niyaz ediyorum. Mektubumu öncelikle sana ve izninle hem cinsin olan dava arkadaşlarına yazıyorum.

Allah'a *(cc)* hamd olsun ben iyiyim. Verdikleri sayısız, aldıkları ise sınırlı olan Rabbimin nimetleri arasında günlerimi geçiriyorum. Sıkıntılarımız yok mudur, elbette vardır. Bu bir imtihandır ve sabrı zorlayan sıkıntıları olacaktır. Fakat tesellimizde vardır ve tesellimiz gönül kırıklıklarımızı cebr eden, El-Cabbar olan Allah'ın bizimle beraber olması, El-Karîb olanın yakınlığı, Erhamu'r Rahimîn olanın merhamet ve şefkatidir. O *(cc)* yanımızda ise, tüm dünya karşımızda olmuş ne gam!

Şimdi izninle sorduğun sorulara geçiyorum:

Sen de biliyorsun ki, Allah'ın *(cc)* üzerimizdeki nimetlerinden biri, hatta en önemlisi kardeşlik nimetidir. Çünkü bizim kardeşliğimiz kesbi değil, vehbidir. Yani Allah *(cc)* kalplerimizi birbirine ısındırmış ve bizleri kardeş kılmıştır.

Çok yakın zamanda, peşpeşe olmak üzere, bazı kardeşlerin zulme maruz kaldı. Onlar, 'Rabbimiz Allah'tır' dedikleri için, imanlarında sınandılar. Ancak, tek sınanan onlar değildi. Sen, ben, biz hepimiz sınandık. İmtihanın birinci dereceden muhatapları sabır ve sebatla; ikinci dereceden muhatapları bizlerse destek ve yardımla sınandık.

"Allah'ın ipine hep beraber/topluca tutunun ve ayrılığa düşmeyin. Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın! Bir zamanlar düşmandınız da Allah kalplerinizi birbirine ısındırmıştı. O'nun bu nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz. Siz ateş çukurunun kenarındaydınız da sizi ondan kurtarmıştı. Hidayete eresiniz diye ayetlerini sizin için açıklamaktadır." [1]

Aslı Allah'tan olan bu nimeti korumak, geliştirmek ve gıpta edilesi bir salih amele çevirmek ise -yol ve yöntemi belirtilmekle beraber- bizim insiyatifimize bırakılmıştır. İzninle bu cümleyi biraz açmak istiyorum.

Allah'ın *(cc)* nimetiyle kardeş olan bizler, bazı emir ve yasakları gözetmek zorundayız. Müminin mümin üzerindeki hakları olan selamlaşmak, hasta ziyareti, davete icabet, cenazeye iştirak ve nasihatleşmek veya Hucurat Suresi'nde belirtilen zan, tecessüs, gıybet, dalga geçmek ve asılsız haberlerden sakınmaya gayret etmeliyiz.

Bütün bu hakların temelindeyse *'biz'* anlayışını kavrayabilmek yatmaktadır. *'Kardeşim ben, ben de kardeşimdir'* idrakine ulaşınca zikrettiğimiz haklar ve fazlası kendiliğinden hayata geçebilmektedir. Zira yüce Allah örnek nesli bu anlayışla terbiye edip eğitmiştir. Örnek olarak Aişe annemizin uğradığı iftirayı yani *'İfk'* hadisesini gösterebiliriz. Bu hadise üzerine inen ayetlere baktığımızda ne demek istediğim daha iyi anlaşılacaktır:

"Onu işittiğiniz zaman, mümin erkeklerin ve mümin kadınların kendileri için hayır düşünmeleri ve 'bu apaçık bir iftiradır!' demeleri gerekmez miydi?" [2]

Olayın muhatabı Aişe annemizken, adeta tüm müminler iftiraya uğramış gibi bir dil kullanılıyor. *'Aişe hakkında...'* denmiyor da *'nefisleriniz hakkında'* deniyor.

Verilmek istenilen mesaj gayet açık ve anlaşılır:

Siz, bir vücudun azaları gibisiniz. Birinize yapılan iyilik de kötülük de hepinize yapılmış gibidir.

Allah Rasûlü de *(sav)* bu ilke üzere ashabını eğitiyor, farklı münasebetlerle hatırlatmalarda bulunuyordu.

"Müminlerin birbirini sevmek, şefkat göstermek ve destek olmada misali bir bedene benzer. Onun bir azası hastalanacak olsa; bedenin tamamı sıtma ve uykusuzluk hali gibi ızdırap duyar." [3]

Bu demektir ki, mümin, kardeşinin derdine bîgane kalamaz. Kalıyorsa bu onun imanında bir problem olduğunu gösterir. Şimdi istersen asıl meseleye gelelim; sen, ben! Kardeşlerimizin derdiyle ne kadar ilgiliyiz? Derdi olan bir kardeşimizin sıkıntı ve ızdırabını yüreğimizde hissediyor muyuz? Cevabın evet ise, Allah'a hamd et. Yok eğer cevabın hayır ise, bence bu noktayı biraz irdeleyelim. Çünkü, bir yönüyle imani diğer bir yönüyle ahlaki bir sorunla karşı karşıyayız.

Nasıl mı? Şayet *'müminler kardeştir'* ilahi fermanından yola çıkacak olursak diyebilirim ki bir insan ya

1. *3/Al-i İmran, 103*
2. *71/Nuh, 12*
3. *Buhari, 6011; Müslim, 2586.*

mümin olmadığından ehl-i imanı kardeş edinmez ya da kardeşlik ahlakından uzak olduğundan. Birincisi imani, ikincisi ahlaki bir problemdir. İkincisi ilk etapta daha az zararlı görünse de aslında öyle değil. Çünkü zayıf ahlak, zayıf imanın; yok denecek kadar az ahlak, yok denecek kadar az imanın alametidir. Yani hangi boyutundan bakarsak bakalım tehlike büyük bacım.

Nefsimi ve nefsini test edebilmemiz için bir soru sormak istiyorum:

Çok yakın zamanda, peşpeşe olmak üzere, bazı kardeşlerin zulme maruz kaldı. Onlar, *'Rabbimiz Allah'tır'* dedikleri için, imanlarında sınandılar. Ancak, tek sınanan onlar değildi. Sen, ben, biz hepimiz sınandık. İmtihanın birinci dereceden muhatapları sabır ve sebatla; ikinci dereceden muhatapları bizlerse destek ve yardımla sınandık.

Sormak istediğim soru tamda bu! İmtihanı kazandık mı, kaybedenlerden mi olduk? Sadıklardan mı yazıldık, yalancılardan mı?

"Elif, Lam, Mim. Yoksa insanlar, iman ettik dedikten sonra imtihana tabi tutulmadan bırakılacaklarını mı sandılar? Andolsun ki, onlardan öncekileri imtihan ettik. Elbette Allah, doğru olanları da, yalancıları da bilir. (Ve imtihanlarla insanların da bilmesini sağlar.)" [4]

Mesela dua ettik mi? Birilerine *'Kardeşlerim için ben ne yapabilirim?'* diye sorduk mu? Çocuklarımızı etrafımıza toplayıp, *'Şöyle şöyle bir derdimiz var, hep beraber dua edelim ve aile olarak neler yapabiliriz bunu konuşalım.'* dedik mi?

Bu musibeti yaşayan kardeşlerimize bir mektup yazıp, onların yanında olduğumuzu gösterdik mi?

Bu soruları uzatabilirim... Şimdi ben sormayı bırakıyorum, ama sen bırakma! Sormaya devam et. Çünkü bu itikadi ve ahlaki yaraya neşter vurmalıyız. Vurmalıyız ki canımız acısın. Acısın ki kaybettiğimiz değerlerin farkına varalım.

Bu nasıl bir cimriliktir ki; mümine, mümin kardeşi için dua etmeyi unutturmuştur? Bu nasıl bir nankörlüktür ki, kişi kendi, ailesi, mutfağı, eşyaları dışında kardeşleri olduğundan bîhaber yaşamaktadır?

Kıymetli Bacım!

Diyebilirsin ki, bunlar erkeklerin sorumluluğu değil midir? Onların aile reisi olarak bizleri eğitmesi, yol göstermesi, bilinç kazandırması gerekmez mi?

Bu sorunun bir uzun bir de kısa olmak üzere iki ayrı cevabı vardır. Uzun cevabın yeri burası değildir. Kısa cevap ise; evet, bu erkeklerin sorumluluğundadır...

Gerçek şu ki, bazı erkekler sorumluluğunun farkında ve gereğini yapmaktadır. Bazısı ise, sorumluluğunun farkında olmasa da hatırlatma ve öğütle kendine çeki düzen vermekte, gaypta Allah'tan korktukları için nasihatten faydalanmaktadır. Bir diğer kısım var ki; kalpleri katılaşmıştır. Yumuşak bir uyarının da, etkileyici bir nasihatin de hiç faydası olmaz. Böylesinin kalp katılığını cehennem ateşi eritecektir.

Böylesi bu yazıyı okur: *'Benlik birşey yok, hoca sana sesleniyor.'* der. Sen Allah'ın saptırdığını hidayet edecek, körelttiğine gösterecek, sağırlaştırdığına işittirecek ve alçalttığına değer verip yüceltecek bulamazsın.

Demem o ki, birinci sınıfa söylenecek sözüm yok. Rabbim beni de onlardan kılsın. İkinci sınıfa fazlasını söylemeye gerek yok, buraya kadar söylenenler onu Rabbine yöneltmiştir. Üçüncü sınıftan olmaktan Allah'a sığınıyorum. Rasûlleri dahi dinlememiş, uyarılarını dikkate almamış, gülmek ve eğlenmek için yaratıldığını düşünen böylelerine ise söylenecek sözüm yok.

Sana seslenmemin bir nedeni de şudur: Sen, Allah'ın *(cc)* rahmet sıfatının tecelli ettiği ve rahmeti kendisiyle anladığımız annesin. Hangi hatip veya yazar Allah'ın rahmetini anlatacak olsa, tıkanır. Kelimelerin dar kalıpları, tüm varlığı kuşatan ilahi rahmeti anlatmaktan aciz kalır. İşte tam o noktada konuyu zihinlere yaklaştırıp somutlaştırmak için, *'anne'* der hatip. *'Bir annenin evladına olan şefkat ve merhametini düşünün!'* der. *'İşte Allah'ın rahmeti bundan milyonlarca, milyarlarca hatta sonsuz kat daha fazladır.'* der. O zaman meselenin enginliğini anlar gibi oluruz. *'Bir annenin karşılıksız sevgi ve merhameti dahi bizleri hayrete düşürüyorsa, acaba bunun tümünü elinde bulunduran Allah'ın merhameti nasıldır?'* diye tefekküre koyuluyoruz.

---

4. *29/Ankebut, 1-3*

Sen rahmetsin, merhametsin, sâfî şefkatsin…

İşte bu sebeple sana sesleniyorum. Allah'ın *(cc)* yardımı ve kardeşlerinin desteğiyle sabreden mazlumlara, sen şefkat göstermez, yardım etmez, duanı esirgersen kim ne yapsın ki? Ya da sen söyle sana değil de kime sesleneyim?

Kıymetli Bacım!

Biz cahiliyenin en karanlık yüzü olan ve hayatın her alanına müdahale eden modern cahiliye döneminde geldik. Modern cahiliye, kapitalist yani bencil ve bireyci bir anlayışı ekonomi diye benimsedi. *'Her koyun kendi bacağından asılır!'* dedi, zehirledi bizi. *'Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın!'* dedi, zehirledi bizi. *'Gemisini kurtaran kaptan!'* dedi, zehirledi bizi.

Eskiler, *'Her insan zamanın çocuğudur.'* derdi. Biz de bu zamanın çocuklarıyız ve hiç farkında olmadan bu anlayışla zehirlendik. Şimdi ise hiç farkında olmadan çocuklarımızı zehirliyoruz. Şöyle ki;

Bir alkolik düşün. Alkolün zararlarını biliyor, sevdiklerini de bu illetten uzak tutmak istiyor. Ama gel gör ki, her gün sofraya alkol koyuyor, içiyor ve sarhoş oluyor. Bir zaman sonra alkol aile efradı arasında normalleşiyor. Bir yudum, bir doz derken aile de bağımlı hale geliyor.

Bir zaman sonra baba da alışıyor duruma ve *'böyle gelmiş böyle gider'* havasına giriyor.

Biz, çocuklarımıza paylaşmanın, başkalarının derdiyle dertlenmenin, merhametin önemini sözlü olarak anlatıyoruz. Ancak davranışlarımız farklı şeyler söylüyor. Ne olursa olsun bizim hayatımız ve önceliklerimiz değişmiyor. Evimiz, arabamız, mutfağımız, dolaplarımız hep ilk sırada ve ana gündemimiz. İnsanların hayatı alt üst oluyor, bizim gözlerimiz çorak topraklar gibi kuru. İnsanların ahı arşı titretiyor, bizim ellerimiz Ebu Leheb'in elleri gibi kuru, semaya kalkmıyor… İşte böyle böyle zehirleniyor çocuklarımız. Mazlumiyet edebiyatı yapmayı ama mazlumlar için hiçbir şey yapmamayı öğreniyorlar. *'Kardeşim'* derken ağızlarından bal damlıyor ama yürekleri zehir damıtıyor. Bir taş gibi kalpleri, belki taştan da katı.

Bacım!

Kaybettiklerimiz bununla da sınırlı değil. Çok daha fazlasını kaybediyoruz.

Örneğin, Rabbimizi kaybediyoruz. Evet, yanlış duymadın. Allah'ı *(cc)* kaybediyoruz… Çünkü Allah, darda olanın, zorda kalanın, zulüm altında inleyenin yanındadır. Ve kardeşine koşan aslında Allah'a koşuyor, kardeşinden kaçan da aslında Allah'tan kaçıyordur.

Mazlumun sahibi Allah'tır ve Allah kendi yolunda eza görenlerin yanındadır.
Yani, müslim kardeşini yardımsız bırakarak sen kaybediyorsun, biz kaybediyoruz, zehirlediğimiz çocuklarımız kaybediyor.

"Allah kıyamet günü buyurur ki: 'Ey Âdemoğlu! Hastalandım ama sen beni ziyaret etmedin.' İnsan derki: 'Ya Rabbi! Sen alemlerin Rabbi olan Allah iken nasıl seni ziyaret edebilirim? Buyurur ki: 'Falanca kulum hastalanmıştı, şayet onu ziyaret etsen beni onun yanında bulacaktın. Ey Âdemoğlu! Senden beni doyurmanı istemiştim ama sen beni doyurmadın.' İnsan der: 'Ya Rabbi! Seni nasıl doyurabilirim ki? Sen alemlerin Rabbi olan Allah'sın!' Buyurur ki: 'Falanca kulum senden yiyecek istedi, onu doyurmadın. Onu doyurmuş olsan, şimdi o iyiliğini benim yanımda bulacaktın…" [5]

5. *Müslim, 2569*

Kardeşinin derdiyle dertlenmeyen, kardeşinin çağrısına icabet etmeyen, görünürde kardeşinden kaçıyor olsa da hakikatte Allah'tan kaçıyordur!

'Keşke kaybettiklerimiz bununla sınırlı kalsaydı!' Öyle olmuyor... Allah'tan *(cc)* kaçınca, O'nun yardımından, rahmetinden ve sevgisinden kaçmış oluyoruz.

"Müslim, müslimin kardeşidir. Ona zulmetmez ve onu (düşmanlarına) teslim etmez. Kim kardeşinin ihtiyacını gidermek için koşturursa, Allah da onun ihtiyaçlarını giderir/ona yardımcı olur. Kim bir müslimin dünya sıkıntılarından birini giderirse, Allah da onun ahiret sıkıntılarından birini giderir. Kim de bir müslimin ayıbını örterse Allah da kıyamet günü onun ayıplarını örter." [6]

Kardeşlerimizin dertlerine ilgisiz kalınca, lisan-ı halimiz şöyle talihsiz bir ilanda bulunuyor; *'Allah'ım! Benim sana ve yardımına ihtiyacım yok. Her işimi kendim halledebilirim.'* Yazması ve okuması dahi zor bir cümle. Müminin mümin kardeşi için ayna olması biraz da bundandır. Nasıl ki ayna, olanı olduğu gibi, ne eksik ne de fazla gösterir. İşte mümin de böyledir. Canını yaksa da, kusurlarını ve ayıplarını gösterir sana.

"Adamın biri başka bir beldede oturan kardeşini ziyaret etmek için yola koyuldu. Allah, yol üstünde onu bekleyen bir melek görevlendirdi. Adam gelince: 'Nereye gitmek istiyorsun?' diye sordu. 'Falanca beldede bir kardeşim var, onu ziyaret etmek istiyorum.' diye cevap verdi. Melek: 'Ona yaptığın iyilik var da onun için mi arkadaşını ziyaret ediyorsun?' dedi. Adam: 'Hayır' dedi. 'Onu Allah için sevdiğimden ötürü ziyaret ediyorum.' Melek: 'Ben Allah'ın sana yolladığı bir elçiyim. Sen, onu Allah için sevdiğin gibi, Allah'ın da seni sevdiğini bildirmemi istedi." [7]

Evet, Allah'ın *(cc)* sevgisinden mahrum oluyoruz. Çünkü, birbirini Allah için sevenler, birbirleri için koşturur, fedakârlık yapar, ziyarette bulunur.

Daha fazlasını da kaybediyoruz. Allah'ın *(cc)* özel misafiri olmayı mesela. İnsanlar, kıyamet günü sınıf sınıf olurlar. Her bir insan günahlarının derdine düşer. Öyle bir korku ve kaygı hakim olur ki havaya; anne, çocuğundan vazgeçer, baba evladından kaçar, dost dostuna sırt döner.

6. *Buhari, 2442; Müslim, 2580.*
7. *Müslim, 2567*

Bu manzaranın istisnaları da vardır. Onlar, Allah'ın *(cc)* özel misafirleridir ve arşın gölgesinde gölgelenmektedirler.

"Kıyamet günü Allah şöyle buyurur: 'Nerede birbirini benim için sevenler? Hiçbir gölgenin olmadığı bu günde onları kendi gölgemde gögelendireceğim.' " [8]

Dahası var elbet. Allah Rasûlü'ne *(sav)* kulak vermeye devam edelim:

"Kıyamet gününde öyle insanlar vardır ki; nebiler ve şehidler dahi, Allah'a olan yakınlıkları nedeniyle onlara gıpta eder. 'Kimdir onlar?' denilince 'Onlar, akrabalık ve mal için değil de, Allah'tan bir destekle ve Allah için birbirini sevenlerdir. Allah'a yemin olsun ki onların yüzü nurdandır ve onlar nurdan (minberler) üzerindedirler. İnsanlar korktuğunda korkmaz, üzüldüklerinde üzülmezler. Sonra: 'Dikkat edin! Allah dostlarına korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir.' ayetini okudu." [9]

Evet bacım,

Mazlumun sahibi Allah'tır ve Allah *(cc)* kendi yolunda eza görenlerin yanındadır. Yani, müslim kardeşini yardımsız bırakarak sen kaybediyorsun, biz kaybediyoruz, zehirlediğimiz çocuklarımız kaybediyor.

Şimdi sorunun cevabına geliyorum. *'Bu illetten kurtulmak için ne yapabiliriz?'* diyorsun. Mektup içinde yazdıklarıma ek olarak sana, kendime ve aynı dertten muzdarip kardeşlerine şunları tavsiye edebilirim:

Öncelikle kardeşlerini sev, onları sevdiğini hisset. Sonra da Allah Rasûlü'nün *(sav)* tavsiyesi üzere sevgini kardeşlerine bildir.

"Kişi kardeşini sevdiğinde, onu sevdiğini bildirsin." [10]

Madem Allah Rasûlü'nün tavsiyesine uyacağız, sözlü sünnetinin yanında fiili olarak da onu örnek alalım. Onun *(sav)* Muaz bin Cebel'e sevgisini belli ederken avuçlarını avuçlarının içine alıp *'Seni seviyorum ey Muaz!'* dediği gibi yapalım. Hergün bir kardeşinin elini tut, gözlerinin içine bak ve *'Seni Allah için seviyorum. Bizleri dininde kardeş kılan Allah'a hamd olsun!'* de.

Kimseyi göremediğin gün bir mesaj, bir not, bir mektup yaz kardeşlerine...

8. *Müslim, 2566*
9. *Ebu Davud, 3572*
10. *Ebu Davud, 5124; Tirmizi, 2392.*

Günlük bir zaman ayır ve derdi olan her bir kardeşin için dua etmeye çalış. Buna çocuklarını da dahil et. Göreceksin yaptığın dualar size fazlasıyla geri dönecek, siz başkalarının derdine duayla koşarken görünmez bir kudret de sizin yardımınıza koşacak. Çözülmez sanılan dertler çözülecek. Değişmez sanılan huylar değişecek...

Sonra, günlük bir zaman ayır ve derdi olan her bir kardeşin için dua etmeye çalış. Buna çocuklarını da dahil et. Göreceksin yaptığın dualar size fazlasıyla geri dönecek, siz başkalarının derdine duayla koşarken görünmez bir kudret de sizin yardımınıza koşacak. Çözülmez sanılan dertler çözülecek. Değişmez sanılan huylar değişecek. Başkaları için yaptığınız dualar rahmet olup evinizde çağlayacak, bereket olup üstünüze yağacak.

> *"Her kim gıyabında kardeşine dua ederse, o işle görevli bir melek şöyle karşılık verir: 'Amin (Allah) sana da benzerini versin.' "* [11]

Sonra da, mali birşeyler yapabilirsin. Evinizde yapılacak her harcamada; fakirin, mahrumun, miskinin, mazlumun ve darda olanın hakkını ayırırsınız. Böylece önce kendine ardından evlatlarına *'biz'* bilinci kazandırmış olursun.

Son olarak ameli bir şey yapabilirsin. Zaman, mekan ve maddi durumunun el verdiği oranda her hafta veya her ay ya da daha uzun bir zaman diliminde kardeşlerin için çabalar, gönüllerini yatıştırıp yüklerini hafifletecek adımlar atarsın.

Değerli Bacım!

Ben, söyleyebileceklerimin sonuna gelmiş bulunuyorum. Umuyorum Rabbim bu satırları gönlüne şifa, sıkıntına derman ve samimi arayışına rehber kılar. Seni ve tüm dava arkadaşı hem cinslerini Allah'a emanet ediyor, her nerede olursanız mübarek kılınan ve Allah *(cc)* tarafından sevip razı olunan kullardan olmanızı diliyorum. Selam ve dua ile...

Halis Bayancuk (Ebu Hanzala)

Silivri 9 No'lu Kapalı Cezaevi, Silivri/İstanbul

11. *Müslim, 2732*

Afrin

Başyazı

Türkiye sınırlarını korumak için bir savaşa girmiş bulunuyor ve savaşlar sonuçları kestirilebilen masabaşı faaliyetler değildir. Türkiye, yalnız Afrin'de değil, tüm Suriye'de PYD ile savaşabilecek askerî imkanlara sahip olsa da, Türkiye-PYD dışında harekatın karşılaşabileceği riskler var ve bunlar harekatı akim bırakabilir. Harekatın iç siyasete, özellikle de tevhidi bir bilinçle sisteme muhalefet eden muvahhidlere yönelik etkileri de olacaktır.

Allah'ın adıyla.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selam, Nebi'miz Muhammed Mustafa'ya, onun temiz ailesine, ashabına ve kıyamete kadar tâbilerinin üzerine olsun.

Türkiye'nin başlattığı ve ilk ayını geride bırakan Zeytin Dalı Harekatı, ulusal ve küresel basının önemli gündem maddelerinden. Dış basın ve PYD kanadı aksini söylese de, siyasiler harekatın istenilen ve hedeflenen doğrultuda ilerlediğini belirtiyorlar. Şu an harekatın akıbeti ve olası neticeleri üzerinde konuşmak için çok erken. Zira, bu bir savaş ve hiçbir savaşın sonucu kestirilemez. Suriye'de var olan savaşın *'dar alanda süregiden bir dünya savaşı'* olduğu, sınırların ve ittifakların geçiciliği, -istisnaları olmakla beraber- bir çok grubun vekaleten savaştığı göz önünde bulundurulduğunda yalnızca Zeytin Dalı Harekatı değil, Suriye sürecinin neticesi üzerinde konuşmak için daha çok erken olduğu anlaşılacaktır.

Bu nedenle; harekatın sebepleri, olası tehlikeler ve harekatın iç siyasete yansımaları üzerinde konuşmanın daha faydalı olacağını düşünüyoruz.

Türkiye Ne Yapmaya Çalışıyor?

- Suriye topraklarında farklı isimlerle tezahür etse de, ABD ve batılı emperyalist devletlerin kara gücü olan PKK, kurduğu kantonları birleştirerek T.C. sınırında Laik seküler bir devlet kurmak istemektedir. PKK,

mücadele tarihi boyunca elde ettiği kazanımları bölgeye aktarmakta ve devlet oluşumunu varlık meselesi olarak görmektedir. Bu sebeple; çözüm süreci masasını devirmiş, HDP gibi -kendi şartları içinde- başarılı sayılabilecek bir oluşumu devre dışı bırakmış, kapalı kapılar ardında devam eden emperyalizm uşaklığını, tüm geçmişini ve ideolojik alt yapısını inkâr etme pahasına alenileştirmiş ve ABD flamalarıyla savaşmayı göze almıştır.

Batıdan aldığı siyasi, askerî ve ekonomik destek, uluslararası arenada elde ettiği *'IŞİD'e karşı savaşan güç'* algısı ve batı medyası aracılığıyla yaptığı PR çalışmalarıyla, kukla bir örgüt için hayal sınırlarını zorlayan ilerlemeler kaydetmiştir.

Türkiye, diplomatik adımlar ve masabaşı çalışmalarla süreci durdurmak için çabalamıştır. Ancak, ABD'nin son aylarda attığı bazı adımlar ve yaptığı açıklamalar, Türkiye'nin oldu bittiye getirilen bir PKK devletiyle karşılaşma korkusunu tetiklemiş ve Cumhurbaşkanı'nın ifadesiyle T.C. kendi göbeğini kendisi kesmeye mecbur kalmıştır. Zikredeceğimiz yan sebepler olmakla birlikte harekatın en önemli sebebi, temelleri adım adım atılan bir PKK devleti oluşumuna engel olmaktır.

- T.C.'nin başlattığı bu operasyonun bir diğer amacı, sahada askerî olarak varlık göstermek ve Suriye'nin geleceğinde söz sahibi olmaktır. Sahada varlık gösteremeyenin masada varlık gösteremediğini farkeden Türkiye, harekat konusunda kararlı adımlar atmıştır.

- Ayrıca Türkiye Suriye savaşında taraftır ve yedi yıldır bazı muhalif grupları desteklemektedir. Bu oluşumlar bir neticeye ulaşamadığı takdirde, Türkiye'ye taşınacak ve Türkiye sınırları içinde bulunan sivil mülteci kampları, askerî kamplara dönüşecektir. Ortadoğu'da var olan sivil-asker karışımı kampların durumu ve yer aldığı ülkeler için oluşturduğu sıkıntılar, AKP hükümetini endişeye sevk etmektedir. Asker-sivil karışımı kamplar yasadışı oluşumlara zemin oluşturmakta, ülkeyi dış müdahalelere açık hale getirmekte ve bulundukları bölgelerde gayr-ı meşru bir ekonomik hareketlilik oluşturmaktadırlar. Uyuşturucu, silah ve insan ticareti merkezine dönüşmekte ve birer suç gettosu oluşturmaktadırlar.

Tüm bu olumsuz örnekleri göz önünde bulundurarak, destek verilen grupların bir netice elde etmesi ve Suriye topraklarında kalması hedeflenmektedir.

- Harekatın bir diğer nedeni, destek verdiği grupları sahada kontrol etmek ve yönetme isteğidir. Çünkü T.C.'nin destek verdiği gruplar, geçmişten getirdikleri husumetler, itikadi-menhecî farklılıklar ve siyasi hedeflerinin çeşitliliği nedeniyle yer yer çatışmakta ve kurdukları ittifakların sürdürülebilirliği tartışmaya açık hale gelmektedir. Bu olumsuzlukları gören Türkiye, sahaya bizzat inmiş ve kendisine vekalet eden grupları idare etmeye başlamıştır.

> Hiç şüphesiz Türkiye maddi anlamda güçlü ve savaş tecrübesi olan bir orduya sahiptir. Ancak sahada birlikte olduğu oluşumların Türkiye'ye askerî ve siyasi anlamda kazandıracağı bir şey yoktur. Aksine, ilerleyen süreçlerde Türkiye'nin başını ağrıtma ihtimalleri yüksektir.

- Dikkat edilecek olursa, son dönemlerde Cumhurbaşkanı sıklıkla bir cümleyi tekrar etmektedir: 3,5 milyon Suriyelinin ila nihaye Türkiye'de iskan edilemeyeceği, Suriye'de güvenli bölgeler oluşturup ülkelerine döndürüleceklerini söylemektedir. Harekatın bir sebebi de Erdoğan'ın bu cümlesinde gizlenmektedir. Şöyle ki; Erdoğan Fetö'ye karşı ulusalcı cenahla, PKK-HDP tehlikesine karşı da MHP ile ittifak kurmuştur. İki müttefiğin ortak noktası milliyetçilik ve Kemalizm'dir. Erdoğan siyasetinin de Milliyetçi ve Kemalist bir noktaya savrulduğu açıktır. Haliyle, tarihin şahitlik ettiği en ötekileştirici ve dar kalıplara sahip Kemalist ulusalcılarla, temellerini Ermeni-Kürt-Arap düşmanlığı üzerine inşa eden Türkiye Milliyetçiliği, 3,5 milyon insana tahammül edemeyecektir. Ulusalcılar geri kalmış-

lığı Araplıkla özdeşleştirmekte, Milliyetçi cenah ise *'Araplar bizi sırtımızdan vurdu'* repliğini ısrarla tekrarlamaktadır. Mezkur zihniyetin domine ettiği siyaset ve toplumun 3,5 milyon Arap mülteciye pek de hoşgörülü olamayacağı ve ilerleyen süreçte toplumsal sorunların baş göstereceği izahtan varestedir. Bu nedenle Erdoğan, Suriye'de kısmi de olsa güvenli bir bölge oluşturmak ve Suriyelilerin geri dönüş sürecini hızlandırmak istemektedir. Harekatın, güvenli bölge oluşumuna yardımcı olacağı ve süreci hızlandıracağını düşünmektedir.

- Harekatla hedeflenen Suriye topraklarında güvenli bölge oluşturma isteği ülke ekonomisi için de bir zorunluluk halini almıştır.

Resmi açıklamaların aksine Türkiye ekonomisi ciddi krizlerle karşı karşıyadır. Ekranlara ve resmi beyanlara yansıyan büyüme rakamları halkın kesesine yansımamakta, homurtu seviyesinde olsa da bir dip dalga halinde seçmen ekonomiden şikayet etmektedir.

CHP ve sol bileşenlerden oluşan muhalefet, ekonomik sıkıntıları genel anlamda dış politikada izlenen siyasete daha özelde ise Suriyelilere yapılan harcamalara fatura etmektedir. Muhalefetin ısrarlı propagandaları toplumda Suriye nefretine, sandıkta ise Erdoğan tepkisine evrilebilir. 2019 seçimlerinde %50 +1 desteğe ihtiyaç duyan AK Parti, sandıkta beklenmedik bir sürprizle karşılaşmamak için Suriyelilerin kendi topraklarına dönmesini istemektedir.

Harekatı Bekleyen Olası Tehlikeler

Yukarıda zikrettiğimiz gibi Türkiye'nin destek verdiği ve sahada güç olarak kullandığı gruplar, savaşmak dışında hiçbir ortak paydası olmayan hizipler koalisyonudur. İnanç, metot, savaşma saikleri ve hedefleri tamamen farklıdır. Devam eden yedi yıllık süre içinde defalarca çatı ittifaklar kurmuş, tutunamamış ve düşman olarak ayrılmışlardır. Sayısız defa karşı karşıya gelmiş, savaşmış ve karşılıklı olarak birbirlerini hırsızlık, çetecilik ve ajanlıkla suçlamışlardır.

Örneğin; ÖSO komutanlarının birçoğu Esad ordusunun eski subaylarıdır. Rejim halka karşı silah kullanınca ordudan ayrılmış ve muhalif bir oluşuma gitmişlerdir. Mutlaka sorulması gereken bir soru vardır: Baas rejimi gösterilerden önce adil bir düzen miydi? İlk defa gösterilerle mi halkına zulme başladı? Elbette hayır! Rejimin kanla yazılı tarihi ve Suriye halkına çektirdikleri malumdur. Baas'ın gönüllü askerleri olan bu subaylar çok haysiyetli olduklarından değil, vakıayı yanlış okuduklarından ordudan ayrıldılar. Tunus ve Mısır'da olduğu gibi Esad'ın devrileceğini düşündüler. Böylece yeni kurulacak düzende halkın yanında yer alacak ve kahraman askerler olarak hayatlarına devam edeceklerdi. Süreç düşündükleri gibi ilerlemedi ve bugünlere geldik.

Bugün ÖSO armalarıyla savaşan grupların bir çoğu düne kadar bu oluşumu hırsızlık, dinsizlik, tecavüzcülük ve Batı uşaklığıyla suçlamaktaydı. Kanıt olarak ÖSO'nun yaptıklarını göstermekte ve genel bir isimlendirme olarak *'Harami'* kelimesini tercih etmekteydiler.

Türk generalleriyle aynı karede objektiflere poz veren ÖSO subaylarının yarın çok farklı karelerde görülmeleri, Türkiye'yi utandıracak olaylar içinde yer almaları muhtemeldir.

Bir başka sorun; ÖSO üniformasıyla savaşan bazı oluşumların geçmişte Taliban ve El-Kaide çizgisinde olmasıdır. Geçmişlerini isim ve üniforma değişikliğiyle unutturacaklarını zannetseler de, arşivlerin bazı hakikatleri unutmayacağı ve Batılı devletlerin Türkiye'yi teröre destek vermekle suçlama ihtimali olasıdır.

Böyle bir kampanya başladığında ÖSO komutanlarının kimin safında yer alacağı belirsizdir. Gerçi subayların geçmişine ve son yedi yıl içinde yaptıklarına bakıldığında, kiminle saf tutup hangi değirmene su taşıyacakları açıktır. Biz yine de belirsizdir demekle yetinelim.

Hiç şüphesiz Türkiye maddi anlamda güçlü ve savaş tecrübesi olan bir orduya sahiptir. Ancak sahada birlikte olduğu oluşumların Türkiye'ye askerî ve siyasi anlamda kazandıracağı bir şey yoktur. Aksine, ilerleyen süreçlerde Türkiye'nin başını ağrıtma ihtimalleri yüksektir.

Rus Tehlikesi

Rusya, görünürde harekata yeşil ışık yaksa da, Rus basınında çıkan haberler durumun pek de göründüğü gibi olmadığına işaret etmektedir. Rus medyası Putin'e bağlıdır ve hareket başladığından bu yana basın harekatı eleştirmekte, resmi yetkililer harekata ağır suçlamalar yöneltmektedir.

Bu hakikat, harekata verilen desteğin kerhen ve bazı şartların zorlamasıyla olduğunu göstermektedir. Şartlar ise:

a. Türkiye'nin kararlığı;

Sovyetlerin dağılmasıyla birlikte Rusya süper güç olma iddiasını kaybetmiş, uzun yıllar bölgesel sorunlar ve ekonomik sıkıntılarla boğuşmuştur.

Batı dünyasının 11 Eylül sonrası, yaşadığı güvenlik sorunları ve bölgesel rekabeti fırsata çeviren Putin, Kırımı topraklarına ilhakı ve Suriye'de sahaya inmesiyle prestij kazanmış ve süper güç olma iddiasını yenilemiştir.

T.C.'nin kararlığını ve operasyonu varlık meselesi olarak değerlendirdiğini gören Rusya'nın, izin vermediği takdirde Türkiye ile karşı karşıya kalma riski vardır.

Rusya'nın isteyeceği son seçenek NATO'ya karşı kullandığı Türkiye'yi kaybetmek olacaktır. Yeşil ışık yakmamasına rağmen Afrin'e giren bir Türkiye ise, Rusya'ya prestij kaybettirecek ve süper güçlük iddiasını zedeleyecektir.

b. Putin, müttefik olarak kuvvetler ayrılığı ilkesine dayalı, kurumsallaşmış ülkeler değil, Türkiye ve İran gibi tek elden yönetilen devletler istemektedir. Rus siyasetçiler, Afrin operasyonuyla Erdoğan'ın toplumsal desteğinin artacağını ve güç kazanacağını değerlendirmektedir. Suriye gibi, şartların anlık olarak değiştiği ve anlık kararlar alabilecek müttefiklere ihtiyaç duyan Rusya, Erdoğan'dan ve Rus yanlısı siyasetinden memnundur.

c. Türkiye bir NATO ülkesidir. NATO ise Sovyetler'e karşı kurulmuştur. Rusya, NATO üyeleri arasında çatlak oluşturmayı tarihsel hedefleri için bir zorunluluk görmekte, NATO üyesi ülkelerin yaşadığı karşılıklı güven bunalımı ve belirsizlikler Rusya'yı adım adım tarihi hedeflerine yakınlaştırmaktadır.

İlginçtir, dün Sovyet tehlikesine karşı NATO'ya giren Türkiye, bugün Sovyet artığı Rusya'nın NATO'yu bölmek için kullandığı bir Rus müttefiğine dönüşmüştür. Türkiye, Rusya'ya yakınlaştıkça NATO'nun varlığı tartışmalı hale gelmekte ve üye ülkeler üzerinde güven sorunu oluşturmaktadır.

Mezkur şartların zorlamasıyla olur verilen harekat, Rus tarafından bazı engellemelerle karşılaşmıyor değil.

Bunların başında Putin'e bağlı Rus medyasında çıkan harekat aleyhine haberler ve Putin'e danışmanlık yapan yetkililerin Türk ordusunu tehdit ve tahkire varan açıklamaları geliyor. Ayrıca Rusya'nın kısa bir süreliğine Suriye hava sahasını kapatması dahi Türkiye'ye verilen bir mesaj niteliği taşıyor: Harekata destek kayıtsız şartsız değil, şartlar değişirse destek kalkabilir.

> Dayatmacı Kemalist ideoloji ve dışlayıcı milliyetçiliğin ilk hedefi ve ortak düşmanı tevhid ehli müminlerdir.
> FETÖ'den boşalan siyasi ve adli makamları işgal edenler, ellerindeki tüm imkanlarla muvahhidlere saldıracak, sözlü ve fiili ezanın her çeşidiyle bizlere eziyet edeceklerdir.

Tüm bunlar alt alta yazıldığında değişen şartlar ve Rusya'nın önceliklerine bağlı olarak harekata desteğini çekebileceği anlaşılıyor. Böyle bir gelişmenin harekatı ve iç politikada Erdoğan'ı zora sokacağı ise kesin.

Bu satırların kaleme alındığı 20 Şubat tarihinde, rejim askerleri Afrin'e girme kararı aldı. Kararın Rusya'dan bağımsız olmadığı, Türkiye'nin ABD ile yaptığı görüşmeler ve basına verilen olumlu demeçler sonrasında geldiğiyse şüphe götürmez bir gerçek. Rejimin bu adımı neye mal olur, harekatı nasıl etkiler bilemeyiz. Ancak harekata verilen Rus desteğinin nasıl kırılgan bir zeminde olduğunu göstermesi açısından delil niteliğinde.

ABD Tehlikesi

ABD-Türkiye ilişkileri son yarım asrın en gergin günlerini yaşıyor. Sorunların birçok sebebi olsa da, ilk sırada ABD'nin PYD'ye verdiği destek ve PYD üzerinden bir sınır devleti kurma hayali geliyor.

ABD, Suriye topraklarında tam bir sıkışmışlık halinde. Rusya'yı dizginlemek için Türkiye'ye ihtiyaç duyuyor. Öte yandan Suriye'de PYD dışında bir partner bulamıyor. Bu sıkışmışlık halinin nedenini Sovyetler'in Afganistan işgalinde buluyoruz. Sovyetler Afganistan'ı işgal edince ABD, Suudi Arabistan ve Pakistan üzerinden İslami(!) gruplara destek vermiş ve Sovyetler Afganistan'dan çekilmek zorunda kalmıştı. Bu yenilgi Sovyetler'in sonunu getirmiş ve dağılma süreci hızlanmıştı. Suud ve Pakistan üzerinden yardım edilen gruplar, aralarında bir birlik olmadığı için önce birbirlerine girmiş daha sonra bir kısmı namluyu ABD'ye çevirmişti.

ABD, Afganistan tecrübesini bir daha yaşamak istemiyor.

ÖSO gibi İslami(!) kabul edilen muhaliflere değil, laik ve seküler PKK-PYD'yi desteklemeyi uygun görüyor. Kürtleri, örgütlü olmaları, birlik içinde hareket etmeleri ve İslam'dan uzak seküler bir zihniyete sahip oldukları için tercih ediyor. Ancak bu tercih zorunlu olarak ABD ve Türkiye'yi karşı karşıya getiriyor. Şubat ayı içinde yapılan bir dizi görüşmeyle ABD ve Türkiye'nin bazı konularda anlaştığı ve karşı karşıya gelmemek için azami dikkat edecekleri anlaşılıyor. Buna rağmen harekat süresince ABD ve Türk askerinin karşı karşıya kalma ve çatışma riski bulunuyor. Asıl problem ise; ABD'nin Rusya ile Türkiye'yi karşı karşıya getirmek, Rusya'nın ise ABD ile Türkiye'yi karşı karşıya getirmek için oyun içinde oyun kurması. Harekat, iki ateş arasında ilerliyor ve her an umulmadık bir durumla karşılaşma riski var.

Sonuç

Başta da belirttiğimiz gibi, Türkiye sınırlarını korumak için bir savaşa girmiş bulunuyor ve savaşlar sonuçları kestirilebilen masabaşı faaliyetler değildir. Türkiye, yalnız Afrin'de değil, tüm Suriye'de PYD ile savaşabilecek askeri imkanlara sahip olsa da, Türkiye-PYD dışında harekatın karşılaşabileceği riskler var ve bunlar harekatı akim bırakabilir.

Harekatın iç siyasete, özellikle de tevhidi bir bilinçle sisteme muhalefet eden muvahhidlere yönelik etkileri de olacaktır.

Bunların başında milliyetçilik ve Kemalizm'in sistemin söylem ve eylemlerinde iyice görünür hale gelmesi vardır. Dayatmacı Kemalist ideoloji ve dışlayıcı milliyetçiliğin ilk hedefi ve ortak düşmanı tevhid ehli müminlerdir. FETÖ'den boşalan siyasi ve adli makamları işgal edenler, ellerindeki tüm imkanlarla muvahhidlere saldıracak, sözlü ve fiili ezânın her çeşidiyle bizlere eziyet edeceklerdir.

Milliyetçi söylem otoriterleşmeye ve devleti koruma refleksiyle oluşturulan hukuk dışı yapılanmalara meydan verecektir. 90'lı yıllardan aşina olduğumuz Jitemvari yapılanmalar, sadece muvahhidlerin değil bütün bir toplumun can ve mal güvenliğini tehdit edecektir.

Hak ve adalet duygusunun yitirildiği böylesi zamanlarda insan onuru ayaklar altına alınacak, işkence meşrulaşacak, işkence mağdurları televizyon ekranlarında teşhir edilerek akıl tutulması örnekleri sergilenecektir.

Tetikçi medya, karanlık odakların servis ettiği iftiraları haber diye dolaşıma sokacak, siyasi muhaliflere itibar suikastı yapılacaktır. Yakın zamanda Furkan Vakfı'na yapılan zulüm ve sonrasında servis edilen iftiralar bunun en yakın örnekleridir.

Hamasi söylemlerin arttığı vasatta, iktidar ve sistem yanlısı olmayan herkes vatan haini damgası yiyecek, toplum muhbirliğe özendirilerek fişlemeler yapılacak ve insanlar asılsız ihbarlarla mağdur edileceklerdir.

Yitirilen adalet, erozyona uğrayan ahlak ve mazlum iniltisi çoğaltan zulüm çarkı bizleri korkutmakta, Allah'ın *(cc)* toplumu doğal afetler ve umumi helaka yol açacak imtihanlarla sınamasından endişe etmekteyiz.

Zalim toplumları ve onları yakalayan azap ayetlerini okuduğumuzda, çok daha fazlasının bugün mevcut olduğunu görmekte ve içten içe kaygılanmaktayız.

Elbette tüm bunlardan Allah'a *(cc)* sığınacak; tevhide şahitlik, iyiliği emretmek ve kötülükten alıkoyma vazifemizi yerine getireceğiz.

Zalime ve zulme karşı *'Allah bize yeter'* diyecek, doğru bildiğimizi yapacak ve Allah'ın bizimle zalimler arasında hükmedeceği ana kadar sabredeceğiz.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir.

Hikmet Parıltıları

Seleften bazıları şöyle demiştir:

'(Duaya) icabet gecikmez. Sen onun yoluna masiyet ile set çekmişsindir.' [1]

Bazı şairler bu manaya işaret eden şu şiiri söylemişlerdir:

'Biz sıkıntı anında Allah'a dua ederiz,

Sonra sıkıntı geçince onu unuturuz.

Duaya icabeti nasıl umarız?

Biz onun yolunu günahlarla tıkamışız.' [2]

1. *İbni Receb El-Hanbeli, Camiu'l Ulumi ve'l Hikem, 1/277.*
2. *İbni Receb El-Hanbeli, Camiu'l Ulumi ve'l Hikem, 1/277.*

Şân-ı Rasûl

Özcan YILDIRIM
ozcanyildirim@tevhiddergisi.net

Allah şu varlık aleminin tümünde onun şanını yüceltiyor. Diller her Allah'ı zikrederken onun adı da Allah ile anılıyor, tevhid kelimesinin bir rüknü kılınıyor... Onun şanı Levh-i Mahfuz'da yüceltildiği gibi, kendisini İslam'a nispet eden diller de onun şanını zikreder. Bu varlık aleminde hiç kimse de bu makama ulaşmamıştır.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ (1) وَوَضَعْنَا عَنْكَ وِزْرَكَ (2) الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ (3) وَرَفَعْنَا لَكَ
ذِكْرَكَ (4) فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا (5) إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا (6) فَإِذَا فَرَ غْتَ فَانْصَبْ (7)
وَإِلَى رَبِّكَ فَارْغَبْ (8)

1. Biz göğsünü genişletmedik mi?

2. (Nübüvvet öncesi hatalarını veya nübüvvetin ağır) yükünü üzerinden indirmedik mi?

3. Ki o yük senin belini bükmüştü.

4. Senin şanını yüceltmedik mi?

5. Hiç şüphesiz ki, zorlukla beraber kolaylık vardır.

6. (Evet) zorlukla beraber kolaylık vardır.

7. (Öyleyse) boş kaldığında hemen (ibadet ve taate koyul ve) yorul.

8. Ve yalnızca Rabbine rağbet et.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun...

Şerh suresine dair mülahazalarımıza bu ay kaldığımız yerden devam edeceğiz inşaallah.

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ

"Senin şanını yüceltmedik mi?"

Ayetteki şanı yüceltmek ile ilgili üç farklı yaklaşım olduğunu görürüz:

1. Senin şanını nübüvvet ile yücelttik.

2. Dünyada şanını yücelttiğimiz gibi ahirette de şanını yücelttik.

3. Buradaki şanının yüceltilmesinden kasıt şudur: *"Ben anıldığım/zikredildiğim zaman sen de benimle beraber anılır/zikredilirsin."*

Hususen bu üçüncü kavilin/görüşün rivayetlerle çok daha fazla desteklendiğini eserlerde görmekteyiz.

Ebu Said El-Hudri'den *radıyallahu anh* rivayetle Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

"Bana Cibril geldi ve dedi ki: 'Allah'ın senin şanını nasıl yücelttiğini biliyor musun?' Ben: 'Allah en doğrusunu bilir.' dedim. O da dedi ki: 'Ben zikredildiğimde sen de benimle beraber zikredilirsin.' " [1]

İbni Abbas bu ayet hakkında şöyle demiştir: *'Yani ben zikredildiğimde sen de benimle birlikte zikredilirsin.'*

Allah Rasûlü'ne verilen nimetlerin arasından bu surede üçüncü olarak zikredilen, zikrinin/adının/şanının yüceltilmesi konusu tefekküre şayandır. İslam'ın en temel esaslarından tutun da ölüm, hatta kabirde dahil isminin geçmediği yer neredeyse yoktur.

İslam'ın girişi olan şehadet kelimesi iki rükünden oluşur ve iki rükünden birinde de Allah Rasûlü'nün şanı yüceltilir. Onsuz bir İslam kimseden kabul edilmeyecek ve onun şanını hakkıyla yüceltmeyen kimseler Allah'ın tevhid edilmesini yerine getirseler dahi onlardan kabul edilmeyecektir.

Sabah olduğunda Allah'ı zikrettiğimiz nadide zikirlerin arasında *"Rabb olarak Allah'tan, din olarak İslam'dan, nebi olarak Muhammed'den ﷺ razı oldum."*,[2] *"Allah'ım! Nebimiz Muhammed'e salât ve selâm eyle."*[3] deriz. Akşamladığımızda yine salât getirerek Rasûl'ün şanını yüceltiriz.

1. *İbni Hibban; İbni Cerir; İbni Kesir.*
2. *"Bunu sabah ve akşam üç kere söyleyeni razı etmesi, kıyamet günü Allah üzerine hak olur." (Ahmed)*
3. *"Kim sabahladığı zaman on kere ve akşamladığı zaman on kere bana salât getirirse, kıyamet günü şefaatim ona ulaşır." (Taberani)*

Yüce Rabbin huzurunda durulması için her gün beş defa minarelerden yankılanan ve ruhumuzu titretip dinginleştiren ezanlarda kulaklarımıza dolan yine onun zikri/şanıdır. Namazın başında, içinde, sonunda, diğer tüm ibadetlerde Allah'ın zikredildiği bir çok yerde onu da zikreder ve şanını yüceltmiş oluruz.

İnsanlığın kurtuluşu, üstünlüğü ve saadeti ancak Kur'an'ın çizdiği yola uyması ile mümkündür.
Ölü kalpler onunla hayat bulur, müstakim yollar onunla belirlenir, toplumlar onunla dirilir ve dünya şer ve fitneden ancak onunla kurtulur.

Kelime-i Tevhid'de dahi *'Muhammedun Rasûlullah'* denilir. Ezanda, teşehhütlerde ve her yerde Allah anıldığında mutlaka O'nunla beraber Rasûlü'nün de ismi anılmaktadır. Hatta hutbenin olmazsa olmazlarından bir tanesi de şehadet getirilmesidir.

"İçerisinde şehadet kelimesi olmayan hutbe, kopuk bir el gibidir." [4]

Allah *subhanehu ve teâlâ* şu varlık aleminin tümünde onun şanını yüceltiyor. Diller her Allah'ı zikrederken onun adı da Allah ile anılıyor, tevhid kelimesinin bir rüknü kılınıyor... Onun şanı Levh-i Mahfuz'da yüceltildiği gibi, kendisini İslam'a nispet eden diller de onun şanını zikreder. Bu varlık aleminde hiç kimse de bu makama ulaşmamıştır.

Bir nasihat ve mevize dinleriz hatib/hoca/âlim asgari olarak *"Bismillah, Elhamdulillah vessalâtu vesselamu alâ Rasûlillah"* der ve sonra söylemek istediklerini söyler.

Allah *subhanehu ve teâlâ* onun şanını öyle yüceltmiş ki,

4. *Ebu Davud*

bugün hiçbir beşer kendi kutsal saydığı değerleri bu denli yüceltememiştir.

Anamız babamız ona feda olsun!

Bir Şeref Vesilesi: Kur'an

Allah'ın, Rasûlü'nün şanını ne ile yücelttiğini düşünürsek buradan alacağımız sonuç, hiç kuşkusuz *'Kur'an'* olacaktır. Allah *subhanehu ve teâlâ* Zuhruf Suresi'nde buna şöyle dikkat çekiyor:

"Sana vahyedilene sıkı sıkıya tutun. Gerçekten sen dosdoğru bir yol üzeresin. Doğrusu o (Kur'an), sana ve kavmine bir zikir (hatırlatma, şereftir). (Ondan) sorulacaksınız." [5]

Bu ayetler, bize şeref ve izzetin yolunu açıkça göstermektedir. İnsanlığın kurtuluşu, üstünlüğü ve saadeti ancak Kur'an'ın çizdiği yola uyması ile mümkündür. Ölü kalpler onunla hayat bulur, müstakim yollar onunla belirlenir, toplumlar onunla dirilir ve dünya şer ve fitneden ancak onunla kurtulur.

"Allah şu Kur'an'la bazı toplumları yükseltir; bazılarını da alçaltır." [6]

Kur'an, insanlığa rehber olan, yollarını aydınlatan ve sahibine basiretler veren bir kitaptır.

"Şüphesiz ki size, Allah'tan bir nur ve apaçık/açıklayıcı bir kitap geldi. Allah onunla (Kitap ve Rasûlle), rızasına uyanları yolun en doğru olanına iletir, onları izniyle karanlıklardan aydınlığa çıkarır ve dosdoğru yola hidayet eder." [7]

"Gerçek şu ki size Rabbinizden basiretler gelmiştir. Kim basiretle görürse kendi lehine, kim de kör olursa (görmek istemezse) kendi aleyhinedir. Ben sizin üzerinizde gözetleyici değilim." [8]

Kur'an'ın sayılan bu bir kısım özelliği sadece kendisine hakkıyla yönelen kişiler için geçerli olur. Kur'an'da hidayet değil, kendi tezini, fikrini, varsayımlarının desteğini arayan kimselere Kur'an asla yol göstermeyecek, onların şerefini de Allah katında yüceltmeyecektir.

Kur'an ile şereflenmeyi Allah'tan isteyen kimse, bu kitabı tozlu raflarına değil yüreklerine yerleştirmeli, üzerinde uzun uzun tefekkür edip bu kitaptan rotasını çizen bir şeyler bulmaya çalışmalıdır. Çünkü Allah, Rasûlü'nün şanını yüceltirken *"Doğrusu O (Kur'an), sana ve kavmine bir zikir (hatırlatma, şereftir)."* diyerek kitaba tutunan kimselerin de şerefini, kadr-i kıymetini yüceltmiştir.

Kitaba verdiğimiz değer nispetince değer bulacağımızı, kitabın tüm sıfatlarının tezahürünün bizim ona karşı muamelemizden geçtiğini asla unutmamız gerekir!

Biz bu kitabı mehcur/terk edilmiş bırakmadığımız oranda kitapla şanı yüceltilen Rasûl de bizden kıyamet günü şikayetçi olmayacaktır. Ama aksi bir durumda yer yer aklımıza estikçe salavat getirdiğimiz o Rasûl *"Rabbim kavmim bu Kur'an'ı mehcur bıraktı/terk etti."* diye Allah'a şikayet edeceği zümrenin içerisinde yerimizi alacağız.

* * *

Allah *subhanehu ve teâlâ* Rasûlü'nün şanını yüceltirken kendi zatına olan itaatin olduğu her yerde mutlaka Rasûle itaati de zikretmiştir.

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Rasûle itaat edin. Sizden olan (müslim/teslim olan) yöneticilere de (itaat edin)." [9]

"Kim Rasûl'e itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur" [10]

"Kim Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ederse büyük bir kurtuluşla kurtulmuş olur." [11]

"Allah'a ve Rasûlü'ne itaat edin ki merhamet olunasınız." [12]

"Allah'a itaat edin! Rasûl'e itaat edin ve (muhalefet etmekten) sakının." [13]

"Allah'a ve Rasûlü'ne itaat edin. Çekişip tartışmayın." [14]

"Ey iman edenler! Allah'a ve Rasûlü'ne itaat edin ve amellerinizi boşa çıkarmayın." [15]

Bu ve Kur'an'da pek çok yerde Rasûl'e itaate ve ittibaya yönelten ayetler, Rasûl'ün şanını yücelttiği gibi ona karşı vazifemizi de belirler. Bunlar bir yana aşağıda bahse konu iki ayet üzerinde durmak yerinde olacaktır:

---

5. *43/Zuhruf, 43-44*
6. *Müslim*
7. *5/Maide, 15-16*
8. *6/Enam, 104*
9. *4/Nisa, 59*
10. *4/Nisa, 80*
11. *33/Ahzab, 70-71*
12. *3/Al-i İmran, 132*
13. *5/Maide, 92*
14. *9/Enfal, 46*
15. *47/Muhammed, 33*

Rasûl'e ittibayı devreden çıkarmak adına kendi beyinlerine(!) sığmayan o muazzam hadisleri vesile kıldılar. Son zamanlarda hem sosyal medyada, hem görsel basında kendi kimliklerine yaraşırcasına alayvari şekilde Rasûlün pak hadislerini necis ağızlarına dolayıp, "Kur'an müslümanlığı"(!) projesine katkıda bulunmak adına yarış içerisine girdiler.

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Rasûle itaat edin. Sizden olan (müslim/teslim olan) yöneticilere de (itaat edin). Herhangi bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz, şayet Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız (o meseleyi çözmek için) Allah'a ve Rasûlü'ne götürün. Bu, daha hayırlı ve sonuç bakımından daha güzeldir." [16]

"Hayır! Rabbine andolsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem tayin edip, verdiğin hükme içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan ve tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar." [17]

'Bu iki ayet de indirgemeci yaklaşımı yerle bir eden ayetlerdir. Allah subhanehu ve teâlâ ihtilaf ve çekişme durumunda insanları kendi yüce zatıyla beraber Peygamber'ine yönlendiriyor. Bu yönlendirmenin varlığını imani bir mesele hâline getirip, yeminle pekiştirerek noktalıyor. Anlıyoruz ki dini anlamada Peygamber'in rolü çok önemlidir. Ona müracaat insanların keyfine bırakılmamış, içtihadi bir mesele olarak orta yere konmamıştır. Dini anlamada Allah Rasûlü'ne sallallahu aleyhi ve sellem müracaat, imanla alakalı bir durumdur.' [18]

Bugün kendisini İslam ümmetine nispet eden şenî bir topluluğun modernizm adına Rasûl'ü dinin her safhasından silmeye, Rasûl'süz, sünnetsiz modernizme göz kırpan bir yaşam modeli ortaya koymak için yoğun bir çaba sarfettiğine şahit olmaktayız. Allah'ın kitabına yönelik sloganik yaklaşımlarını ve sürekli bunu argüman olarak kullandıklarını, akıllarına(!) uymayan hadisleri/beyanları/hikmetleri de akılsızlıkla suçladıklarını maalesef daha gür bir şekilde duyabilmekteyiz.

16. 4/Nisa, 59
17. 4/Nisa, 65
18. Furkan Basım Yayın, Ebu Hanzala Hoca, Tüm Rasûllerin Ortak Müjdesi, S. 23,

Rasûl'e ittibayı devreden çıkarmak adına kendi beyinlerine(!) sığmayan o muazzam hadisleri vesile kıldılar. Son zamanlarda hem sosyal medyada hem de görsel basında kendi kimliklerine yaraşırcasına alayvari şekilde Rasûlün pak hadislerini necis ağızlarına dolayıp, *"Kur'an müslümanlığı"*(!) projesine katkıda bulunmak adına yarış içerisine girdiler. Arapça'nın zerre-i miskalini bilmeyenler, batıya şirin gözükebilmek adına kırk takla atanlar, hatta hadis ehli olmayı *'paralel din'* hatta *'FETÖ'*ye bağlayanlar... Her ne hikmetse, ülkenin cumhurbaşkanı hadislere ve Rasûlullah'a saldıranlara aba altından sopa gösterince bunların vaveylâlarının volümü bir tık aşağı inmiş, bu da onların müthiş samimiyetini(!) göstermiş oldu.[19]

Bu necis taife ve türevlerinin cüretlerinden dolayı hususen bu dönemde tevhid ve sünnete davetin zorunlu olduğu zihinlerimizde canlı durmalı ve buna daha fazla gayret göstermeliyiz.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri şanını yücelttiği Rasûl'e ittiba ile şereflenen kullarından kılsın. Ona ittibayı itibarsızlaştıran kimselerin şerrinden uzak tutsun.

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun" duamız ile...

19. *Recep Tayyip Erdoğan, Ekim 2017'de Medeniyetler Şûrası'nda şunları ifade etmişti: 'Bugün aziz dinimizi terör örgütleri üzerinden öylesine bir yere konumlandırmaya çalışıyorlar ki böyle olmadığını anlatmaya çalışmaktan çoğu zaman hakikati ifade etmeye fırsat bulamıyoruz. Şu anda birçok insanlar çıktı, türedi. Bu türedi tipler sünneti ciddi manada tartışır hale geldiler. Bu tartışmaların özellikle ülkemizde yapılması, bizler için ciddi manada bir üzüntü sebebidir. Şunu açık, net söylemek zorundayım. Hoca olmak, ahkam kesmek yetkisini kimseye vermiyor ve dolayısıyla Sevgili Peygamberimizin sünnetini tartışma yetkisini de onlara vermiyor. Bu tartışmaları açmak, aslında bir neslin ifsadı anlamınadır. Ve bu nesli ifsat etme hakkını da kimse onlara vermemiştir. Kendileri de böyle bir tarzla siyasetin içerisine giremezler, girerlerse bedelini onlar da ağır öderler.'*

Kıssadan Hisse

Evlilik ve Mutluluk

Yeni evli bir çift vardı. Evllliklerinin daha ilk aylarında, bu işin hiç de hayal ettikleri gibi olmadığını anlayıvermişlerdi. Aslında birbirlerini sevmiyor değillerdi. Son zamanlarda o kadar sık olmasa da, evlenmeden önce sık sık birbirlerini çok sevdiklerine dair ne kadar da dil dökmüşlerdi. Ama şimdilerde, küçük bir söz, ufak bir hadise aralarında orta çaplı bir kavganın çıkmasına yetiyordu.

Bir akşam oturup, ilişkilerini gözden geçirmeye karar verdiler. Her ikisi de, boşanmayı istememekle beraber, işlerin böyle gitmeyeceğinin farkındaydılar.

Erkek, *'Aklıma bir fikir geldi'* dedi. *'Bahçeye bir ağaç dikelim ve eğer bu ağaç üç ay içinde kurursa boşanalım. Kurumaz da büyürse, bunu bir daha aklımızdan geçirmeyelim. Bu süre içinde de ayrı ayrı odalarda kalalım.'*

Bu ilginç fikir hanımının da hoşuna gitti. Ertesi gün gidip bir meyve fidanı aldılar ve birlikte bahçeye diktiler.

Aradan bir ay geçti. Bir gece bahçede karşılaştılar. Her ikisinin de elinde içi su dolu birer bidon vardı.

Öyleyse hizmet ehli müslümanlar bir davaya biat bağı ile bağlanmadan önce çok iyi düşünmeli, dahil olacağı yapının itikat ve menhecini, söz vereceği şahsı, beraber hareket edeceği kardeşlerini iyi tanımalıdır. İslami mücadelenin başındaki kişiler de artık insanların nezdinde değerini yitirmiş bu kavramı gerçek kıymetine tekrardan ulaştırmak için biat alma sırasında bir kere değil bin kere düşünmeli...

İkinci Akabe Biati'ne Dair Bazı Değerlendirmeler

Enes YELGÜN
enesyelgun@tevhiddergisi.net

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a, salât ve selam O'nun Rasûlü'ne olsun.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ile ikinci Akabe biatini yapmak için Mekke'de buluşan Ensar kafilesi, İslam Devleti'nin temellerine ilk tuğlayı bu amelleri ile koymuş oldular. Bu kadar önemli bir görüşmede hali ile birçok rivayet karşımıza çıkmaktadır. Biz onlardan en kapsayıcı olanlarını ve siyer kitaplarında çokça geçenleri zikretmekle yetineceğiz:

"Berâ b. Ma'rur onun elini tuttu. Sonra şöyle dedi:

'Evet, seni hak ile Rasûl olarak gönderene yemin ederim ki seni, kadınlarımızı koruduğumuz gibi koruyacağız. Ey Allah'ın Rasûlü! Seninle beyatlaştık. Biz vallahi harp ehliyiz ve silah sahipleriyiz. Bunlar ecdadımızdan bize miras kalmıştır.'

Berâ, Rasûlullah ile konuşurken Ebu Heysem b. Teyyihan sözün arasına girdi ve şöyle dedi:

— Yâ Rasûlallah! Bizimle bazı adamlar arasında anlaşmalar vardır, biz onları keseceğiz. (Yahudileri kasdediyor.) Eğer bunu yaparsak, sonra Allah seni galip kılarsa tekrar kavmine dönüp bizi terk eder misin?

Bunun üzerine Rasûlullah tebessüm etti, sonra şöyle dedi:

— Hayır, bilakis kanınız kanımdır, hareminiz haremimdir. Ben sizdenim, siz de bendensiniz. Sizin harp ettiklerinizle harp ederim. Barış yaptıklarınızla barış yaparım." [1]

Yapılan ahit basit bir konu ile alakalı kısa dönemli bir sözleşme değildi. Söz verenin de alanın da hayatları boyunca hatta kıyamet gününde de hesaba çekilmesine sebebiyet verecek bir ahit idi. Ensar da bunun ağırlığının farkında olarak daha işin en başında tüm karışıklıkları gidermek, akıllardaki sorulara cevap bularak gönül rahatlığı ile söz vermek istiyorlardı. Ebu Heysem'in sorusunu böyle anlamak daha doğru olacaktır.

Biat alan veya veren pozisyonundaki her fert meselenin bu yönünü bilerek biatleşmeye girişmelidir. Başlangıçta tarafların hayatlarına dair netleştirilmemiş hususlar, gevşeklik, daha fazla biatlı insana sahip olmak veya insanların parmakla gösterdiği bir yapıya müntesip olmak düşüncesi ile biatten önce çözüme kavuşturulmaz ise sonradan sorunların ortaya çıkması ve büyük ihtimal ile bu sorunların yapıyı çıkmaza sokması kaçınılmazdır. Biat sırasında kişinin kendi yaşantısına dair karşı tarafı bilgilendirmesi karşı tarafın da muhatabını neyin beklediğini ona hatırlatması gerekir. Tabi eğer biat anlınacak zamana kadar bunlar yapılmamış ise.

Burada Ebu Heysem'in çıkışının Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* bir itiraz ya da biat yapmayı istememe gibi bir niyetle olmadığı açıktır. O kalbi mutmain olsun ve bir durumdan Allah Rasûlü'nü haberdar etmek için böyle bir şey yapmıştır.

İslami mücadeleden bahsettiğimizde bir çok kavramla karşılaşırız. Hepsi birbirinden değerli olan bu kavramları anlatırken sayfalar hatta bazen kitaplar dolusu yazı kaleme alabiliriz. Ancak pratik yaşantıda bu yazılanların bir karşılığı yoksa o kavram sadece şekil, görüntü olarak İslami hareketin içinde mevcut ise yazılan her şey de boşa gitmiş olur. Maalesef bazı kavramlar diğerlerine göre daha fazla değer kaybetmiş içi daha çok boşaltılmıştır. İşte bu kavramlardan birisi de biattir.

Günümüzde İslam davasına hizmet etmek isteyen, biat alan veya veren konumunda olan fertler biati çok basite indirgemişler; söz vermenin ve almanın ne kadar mühim olduğunu unutup sürekli yeni yeni biatler meydana getirip sonrasında da kolaylıkla bunları bozmuşlardır.

İkinci Akabe biatinde gördüğümüz tüm rivayetler, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* bu hadisenin öncesinde veya sonrasında aldığı tüm biatler bu işin çocuk oyuncağı olmadığını göstermek için yeter de artar bile.

Öyleyse hizmet ehli Müslümanlar bir davaya biat bağı ile bağlanmadan önce çok iyi düşünmeli, dahil olacağı yapının itikat ve menhecini, söz vereceği şahsı, beraber hareket edeceği kardeşlerini iyi tanımalıdır.

İslami mücadelenin başındaki kişiler de artık insanların nezdinde değerini yitirmiş bu kavramı gerçek kıymetine tekrardan ulaştırmak için biat alma sırasında bir kere değil bin kere düşünmeli, uzun bir süreç sonucunda verilecek sözün ehemmiyetini karşı tarafın anladığına kanaat getirilince adım atılmalıdır.

Ebu'l Heysem'e Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* verdiği cevap İslami hareketin öncülerinin hepsinin kulağına küpedir. Bu dava liderlerinin rahat rahat yaşadığı, tüm zorlukları tebanın çektiği, işin sefasını ise liderlerinin sürdüğü bir dava değildir. Bu davada şeriatın tüm hukuku, imtihanların bir çoğu ilk önce öncülerin evine uğrar. Onlar da kendi konumlarını kullanarak bu zorlukları başkalarına yıkmanın yollarını aramazlar. Bilakis kendi sıkıntıları ile beraber sorumluluğu altındaki kişilerin de sıkıntılarını omuzlamaya çalışırlar. Çünkü onlar kendilerini tabanları ile beraber bir vücudun azaları gibi görürler. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* verdiği cevap ile onlara bu gerçeği hatırlatıyor.

Dünyevi bir kazanç elde etmek için bir ideolojinin peşinden gidenlerin karşılaşılan sıkıntılardan sıyrılıp halkına bunları yıkmaya çalışmasını anlamak

1. *Siyeri İbni Hişam*

Temsilciler temsil ettikleri kesimin her bir ferdine eşit mesafede olmalı, onların sorun ve taleplerini aynı şekilde üst merciye ulaştırmaya çalışmalıdır. Temsilciler sorumlu oldukları toplumun sadece bir kesiminin sesi olurlarsa ortaya açık bir şekilde adaletsizlik çıkacaktır.

mümkündür. Sonuçta savunduğu şeyleri, ceremesini çekmek için değil sefasını sürmek için savunmaktadır. Ancak ilginç olan şey Allah'ın davasını omuzladığını iddia edip kazancını ahirette bekleyenlerin de karşılaşılan sıkıntıları kendisinin değil sorumluluğu altındaki kişilerin çekmesi gerektiğini düşünmesidir. Acaba örnek olarak alınan siretin neresinde bu hal vardır? Ashab işkence gördü, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* de gördü. Ashab ile dalga geçildi, Peygamber de alaya alındı. Ashab yurtlarından çıkarıldı, Peygamber de en sevdiği diyarını terk etmek zorunda kaldı. Ashabı ile savaşlara katıldı, yaralandı, kıtlık oldu aç kaldı, şehrini savunurken ashabı ile beraber karnına taş bağladı... Onun Ebu Heysem'e söylediği söz, kuru kuru söylenen politik bir vaat değildi. O sözünün hakkını yaşantısı ile en iyi verendir.

Zaman kendisini, davasını ve takipçileri ile bir bütün olarak gören, ateşten çemberlere herkesten önce giren liderlerin hiç yok denecek kadar az olduğu bir dönemdir. Böyle öncülere sahip olanlar Rabblerine hamd ettikleri nimetlerin en ön sıralarına bunu da eklemelidirler. Ve ellerinden geldiği kadarıyla bir vücudun azası olmanın kendileri üzerine düşen payının hakkını vermeye çalışmalıdırlar.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sözlerine şöyle devam etti:

"Sizden bana kavimleriniz üzerine hakim olan on iki nakib/temsilci çıkartınız."

Onlar da kendilerinden on iki nakib çıkarttılar. Dokuzu Hazrec'ten, üçü de Evs'ten.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* nakiblere şöyle dedi:

"Siz kavminizin kefillerisiniz. Havarilerin İsa b. Meryem için kefillikleri gibi ben de kavmimin, yani Müslümanların üzerine kefilim."

Onlar da kabul ettiler. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Esad b. Zurare'yi on iki temsilcinin başkanı yaptı.[2]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ikinci Akabe biati sırasında Medineli Müslümanlardan on iki temsilci istiyor ve on iki temsilcinin başına da bir yönetici seçiyor. Bu Medine'den uzakta olan Allah Rasûlü'nün işlerin selameti açısından yaptığı bir uygulamadır.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* daha sonraki zamanlarda da yani Medine'ye hicretinin akabinde de bu uygulamayı farklı vesileler ile sürdürmüştür.

Temsilcilik ile liderlerin halkın hepsine, halkın da liderlere ulaşabilmesinin önündeki zorlukların kaldırılması hedeflenir. Bu sistemin düzgün işleyebilmesi için bazı noktalara dikkat edilmelidir:

- Temsilciler temsil ettikleri kesimin her bir ferdine eşit mesafede olmalı, onların sorun ve taleplerini aynı şekilde üst merciye ulaştırmaya çalışmalıdır. Temsilciler sorumlu oldukları toplumun sadece bir kesiminin sesi olurlarsa ortaya açık bir şekilde adaletsizlik çıkacaktır.
- Temsilciler ile sorumlu oldukları kişiler arasında bir soğukluk olmamalıdır. Var olan husumet temsilci-

2. *Siyeri İbni Hişam*

> Temsilciler tespit edilirken aynı zamanda sorumluluk alanları ve sınırları da belirlenmeli insiyatif alacakları yerler çok net bir şekilde izah edilmelidir.
> Böylece temsilcinin hakkı olmayan bir alanda tasarrufta bulunmasının önüne geçilmiş olunur.

nin o toplumu hakkı ile temsil etmesine engel olur. Bu yüzden temsilciyi seçecek kişinin hem tebayı hem de temsilcileri iyi tanıması gerekir.

- Temsilciler ile temsil ettikleri topluluk arasında irtibat kanallarının her daim açık ve sağlam olması gerekir. Zaten temsilcilik sistemindeki gaye halkın sorun ve önerilerine hızlı karşılık verebilmektir. Böyle olmaz ise sistem bir anlam ifade etmez. Aynı şekilde temsilciler ile yönetici arasında da bağlantının kuvvetli olması gerekir.

- Temsilciler tespit edilirken aynı zamanda sorumluluk alanları ve sınırları da belirlenmeli insiyatif alacakları yerler çok net bir şekilde izah edilmelidir. Böylece temsilcinin hakkı olmayan bir alanda tasarrufta bulunmasının önüne geçilmiş olunur.

Temsilcilik sistemi ne kadar sağlam temeller üzerine kurulmuş olursa olsun her zaman yönetici ile halk arasında direkt bağlantı kurulacak bir kanalın açık olması gerekir. Merkezi yönetime rahatlıkla ulaşabilmek, temsilcilerin nefislerine uymaya meylettiklerinde onları hizaya getiren yollardan bir tanesidir.

Aynı zamanda birinci dereceden sorumlu olduğu halkı ile direkt muamele edebilen bir lider ortaya çıkabilecek fitnelerin önünü bu şekilde alacaktır. Bu yolu kullanmak isteyen tebanın da temsilciler ile rahatlıkla halledebileceği meseleleri direkt lidere ulaştırmaya çalışarak sistemi tıkamaya hakkı yoktur. Yerinde ve zamanında kullanıldığında toplumun her kesimine fayda sağlayacak bu yol bu şekilde suistimal edilmemelidir.

Davamızın sonu, âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

İktibas

'Sabırlarını sınamak ve onları deneyerek cevherlerini ortaya çıkarmak için, yarattıklarında, gurbete düşürmek ve zelil etmek tasarrufuna sahip Allah'ın şanı yücedir.

İşte Adem aleyhisselam; melekler kendisine secde ediyorlar ve az sonra cennetten çıkarılıyor.

İşte Nuh aleyhisselam; bayılıncaya kadar dövülüyor ve az sonra gemisiyle kurtuluyor, düşmanları da helak oluyor.

İşte İbrahim aleyhisselam; ateşe atılıyor ve az sonra selamete çıkıyor.

İşte İsmail aleyhisselam; teslim olarak kurban edilmek üzere yere uzanıyor ve sonra selamete eriyor, övgüsü baki kalıyor.

İşte Yakub aleyhisselam; ayrılık acısıyla gözleri kör oluyor ve sonra oğluna kavuşunca tekrar görmeye başlıyor.

İşte Musa aleyhisselam; çobanlıkla meşgul oluyor ve sonra Allah ile konuşma mertebesine yükseliyor.

İşte Allah'ın Rasûlü Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem; dün ona 'yetim' denilirken, bazen düşmanlarından bazen de fakirlikten görmüş olduğu haller içerisindeyken Hira dağından daha metanetli duruyor ve sonra istediği fetih gerçekleştiğinde, yeryüzünün en büyük hükümdarlarının istediği şeye kavuştuğunda yaşlılık ona konuk oluyor ve diyor ki 'Vah ızdırabıma!'

Dünya denizinin farkında olup dalgalarla nasıl mücadele edileceğini ve günlerin getirdiği sıkıntılara nasıl sabredileceğini bilen kimse ne başına gelen belayı büyütüp ondan korkar ne de geçici olan rahatlığa sevinir.' [1]

1. *Hatırlı Satırlar, İbnu'l-Cevzî*

Nimete Karşı Nankörlük Halleri: Haset Etmek

Emre ACAR
emreacar@tevhiddergisi.net

Allah, lütfundan herkese farklı farklı nimetler vermiştir. Bu nimetlere, nimet verilen de nimet verilmeyen de şükretmelidir. Evet, burası şaşırtıcı bir noktadır. Nimet verilmeyen de, başkasındaki nimete şükretmelidir. Çünkü bu kişinin önünde iki yol vardır: Ya kardeşinin elindeki nimete gıpta edip şükredecek ya da kardeşinin elindeki nimete haset edip nankörlük edecek.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile...

Nimetlerle insanı sevindiren, şükreden kuluna nimetini arttıran Allah'a hamdolsun. Nimete değer veren, Rabbine şükreden Rasûlullah'a salât ve selam olsun.

Değerli Kardeşim!

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* nimetlerini seyre daldığımızda saymaya güç yetirebilmenin mümkün olmadığını görürüz. Sayısız nimet veren Allah'a *subhanehu ve teâlâ* bu sebeple teşekkür etmek boynumuzun borcudur. Dilimiz, kalbimiz ve amellerimizle şükrümüzü yerine getirmeliyiz.

Ancak lain şeytan, Allah'a şükretmemizin önünde büyük bir engeldir. İnsanların, Rabblerine karşı nankör olmaları, nimetin farkına varmamaları ve şükretmemeleri için hile ve tuzak kurmada yeminlidir.

"İblis dedi ki: 'Öyle ise beni azdırmana karşılık and içerim ki, ben de onları saptırmak için senin doğru yolunun üstüne oturacağım. Sonra elbette onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım ve sen onların çoğunu şükredenlerden bulmayacaksın.' dedi." [1]

1. 7/Araf, 16-17

Allah *subhanehu ve teâlâ* kullarının, şükredenlerden olmasını istemektedir. Çünkü şükür, kulluğun parçası hatta kaynağıdır. Şükürsüz olan insanların hayatlarında, kulluk olmadığı gibi gündemlerinde de yoktur.

Şeytan, bunun farkında olduğundan, insanları şükürsüz hale getirmek için hileler ve tuzaklar kurmaktadır. İşte bu hilesinden biri de hasettir.

Hasedin, nimete karşı nankörlük yönü nedir? Onu izah edelim:

Değerli Kardeşim!

Allah *subhanehu ve teâlâ,* lütfundan herkese farklı farklı nimetler vermiştir. Bu nimetlere, nimet verilen de nimet verilmeyen de şükretmelidir. Evet, burası şaşırtıcı bir noktadır. Nimet verilmeyen de, başkasındaki nimete şükretmelidir. Çünkü bu kişinin önünde iki yol vardır: Ya kardeşinin elindeki nimete gıpta edip şükredecek ya da kardeşinin elindeki nimete haset edip nankörlük edecek. Başka bir yol yoktur.

Gıpta ile hasetin tanımını yaparsak, konumuzun daha iyi anlaşılacağını umuyorum.

Gıpta: Kardeşimizdeki lütuf ve nimetlerin onda kalmasını istemekle beraber kendisine de o nimetlerden verilmesini arzulamaktır. Bu Müslümanda olması gereken ahlaktır.

Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* bununla alakalı şöyle buyurur: *'İki şeye gıpta edilir. İlmiyle amel eden âlime; malını infak eden zengine.'*

Haset: Başkasına verilen nimet ve ikramlardan rahatsızlık duymaktır. Bu ikram ve nimetleri sadece kendisinin hak ettiğini düşünüp, kardeşindeki nimetin gitmesini arzulamaktır. Bu da kötü kalpli insanların ahlakıdır.

Gıpta ve hasedin tanımına baktığımızda gıptanın, nimete şükretmek; hasedin ise nimete nankörlük olduğu anlaşılacaktır.

"Yoksa onlar, Allah'ın lütfundan verdiği şeyler için insanlara hased/kıskançlık mı? ediyorlar. Oysa İbrahim soyuna kitabı ve hikmeti verdik ve onlara büyük bir hükümranlık bahşettik." [2]

2. 4/Nisa, 54

Kötü kalpli olan insanlar, başkalarının elindeki nimete kem gözle bakarlar. Nimeti, başkasının elinde gördükçe rahatsızlık duyarlar. Nimet sahibinden nefret etmeye, ona buğz beslemeye başlarlar. Bu nefret, buğzu, kişiyi lütuf ve ikramın kaybolması için tuzak ve hilelere yönelmesine sebep olur. Taktir-i ilahi nimet, o kişiden kaybolduğunda hasetçinin keyfi yerine gelir, sevincine sevinç eklenir.

> Hidayet, şu cahiliyenin karanlığında Allah'ın insanoğluna verdiği en büyük nimettir, ışıktır. Hidayete tabi olmak, gerektirdiklerini yerine getirip, zarar veren unsurlardan kaçınmak bu nimetin şükrüdür. Hidayetten kaçmak, istikamet yolundan tavizler vermek bu nimete de nankörlük etmektir.

İşte hasetçinin şerri büyük ve tehlikelidir. Bu sebeple hasetçinin şerrinden Allah'a sığınmalıyız.

"De ki: 'Haset ettiği zaman hasetçinin şerrinden sabahın Rabbine sığınırım.' " [3]

Değerli Kardeşim!

Haset etmenin nimete nankörlük olduğunu ve etrafa saçtığı şerleri örneklerle açıklamaya çalışalım:

- Kardeşlik, Allah *subhanehu ve teâlâ* bizlere verdiği en büyük nimetlerdendir. Bu nimetin şükrü için, kardeşimizi sevmek, saygılı davranmak, merhametle muamele etmek, sevincini ve üzüntüsünü paylaşmak ayıbını/kusurunu örtmek... gibi birçok kardeşlik haklarını yerine getirmek gerekir. Ancak bu şekilde kardeşlik nimetinin şükrünü eda etmiş oluruz. Aksi davranışlar sergilemek ise kardeşlik nimetine büyük bir nankörlük ve ihanettir.

3. 113/Felak, 5

Peki hasetçi, kıskandığı Müslüman kardeşinin haklarını yerine getirebilir mi? İşte bizim konumuzun aslı da burasıdır. Hasetçinin, kıskançlığından dolayı Müslüman kardeşini sevmesi, ona saygılı davranması, merhametle muamele etmesi yani kardeşlik hukukuna dikkat etmesi mümkün değildir. Haset bunun önünde engeldir.

Kur'an-ı Kerim bu hakikati Yusuf'un *aleyhisselam* kıssasında, kardeşleri ile yaşanan olayda izah etmektedir. Yusuf'un kardeşlerinin, Yusuf'u öldürme teşebbüsünde bulunmalarının, onu hırsızlık ile itham etmelerinin, kuyuya atıp köle diye satmalarının, en önemlisi ise Yusuf'u sevmemelerinin sebebi haset/kıskançlıktır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* kendi mülkünden Yusuf'a *aleyhisselam* peygamberlik, rüya tabiri ve güzellik ikramında bulunmuştu. Yakup *aleyhisselam* oğlunun bu durumunu bildiği için Yusuf'a ilgi gösteriyor ve onu muhafaza ediyordu. Yusuf'un kardeşleri Yusuf'u bu nimetler ve ünvanlar içinde gördüklerinde kıskanmaya başladılar. Böylelikle Yusuf'a kötülükte bulundular. Oysa Yusuf'u sevmeleri, saygılı davranmaları ve onu kötülükten korumaları gerekirdi ki bunlar kardeşlik hukukundandır. Ancak haset buna müsaade etmedi. Böylelikle kardeşlik nimetine nankörlük etmiş oldular.

Hakeza Adem'in *aleyhisselam* oğulları arasında gerçekleşen olay, birinin diğer kardeşini öldürmesi de tamamen kardeşine beslediği haset/kıskanma sebebi iledir.

"Yoksa onlar, Allah'ın lutfundan verdiği şeyler için insanlara haset mi ediyorlar? Oysa İbrahim soyuna kitabı ve hikmeti verdik ve onlara büyük bir hükümranlık bahşettik." [4]

Değerli Kardeşim!

Özellikle İslami çalışmada aynı çatı altında bir araya toplanıp Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinine hizmet eden hâdimler, haset ahlakına dikkat etmelidirler ve kendileri için bir önlem almaları gerekir.

İslami dava, hizmet alanıdır. Bu hizmeti herkes, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* lütfettiği oranda yapmaktadır. Bu davanın içinde yer alan insanlardan kimisi âlimdir, hocalık yapar; kimisi cahildir, öğrencilik yapar. Kimisi de amir/yöneticidir emreder. Kimisi de memurdur, emredileni yapar. Her iki konum da büyük bir hizmettir ve büyük bir mükafattır.

Ancak şeytan hizmet ve mükafattan mahrum etmek için öğrenciyi hocaya, memuru amire karşı kışkırtır. *'Niye ben hocalık yapmıyorum da sürekli öğrenciyim? Niye ben hep emredilen konumdayım da hiç emir olmuyorum?'* diye vesvese vererek kardeşlerinin içinde bulunduğu güzelliği kıskandırır. Bu haset, zamanla kardeşlerine buğz etmeye götürür. Kardeşine karşı yerine getirmesi gereken sevgi, saygı gibi kardeşlik hukukunu da yerine getiremez. En tehlikeli olan ise hasedinden dolayı İslami çalışmayı ve Müslüman kardeşlerini terk eder. Bu da kardeşlik nimetine büyük bir nankörlüktür.

"Şüphesiz biz ona doğru yolu gösterdik. İster şükredici olsun isterse de nankör edici olsun." [5]

Hidayet, şu cahiliyenin karanlığında Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* insanoğluna verdiği en büyük nimettir, ışıktır. Hidayete tabi olmak, gerektirdiklerini yerine getirip, zarar veren unsurlardan kaçınmak bu nimetin şükrüdür. Hidayetten kaçmak, istikamet yolundan tavizler vermek bu nimete de nankörlük etmektir.

Bu nankörlüğe Mekkeli müşrikler ile Yahudi milletini örnek verebiliriz.

Yahudi milleti, kendi evlatlarını bildikleri gibi Muhammed'in *aleyhisselam* Allah'ın Rasûlü olduğunu biliyorlardı. Bu yakin bilgiye rağmen Rasûlullah'ı kabul etmediler. Hidayete tabi olmamalarının tek sebebi vardır ki o da kıskançlıktır.

Kıskandıkları nokta ise; peygamberin Yahudilerden değil, Araplardan seçilmesidir. Yahudilere göre yeryüzünde üstün toplum, Allah'ın razı olduğu ve cennete tek girecek olan Yahudi milletidir. Nasıl olur da peygamber bu kadar ulvi mertebelere sahip olan Yahudilerden gelmez de Araplardan gelir? Nasıl olur da Arapların Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem* tabi olup kendilerinden üstün bir toplum olduğunu kabul edebilirler?

İçlerindeki bu kötü duygular sebebi ile Peygamberimize ve ashabına haset ettiler. Bu hasetleri, hidayete tabi olmalarına engel oldu. Medine'de, nefret ve öfkelerinden İslam'la mücadele ettiler.

---

4. *4/Nisa, 54*

5. *76/İnsan, 3*

Allah tarafından gönderilen hidayet, onları karanlıktan aydınlığa çıkaran, insanlığı öğreten, yeryüzünde adaleti sağlayan büyük bir lütuf/nimet iken Yahudiler ve müşrikler hasetlerinden dolayı hidayete tabi olmayıp nankörlük ettiler.

"Ehl-i kitaptan çoğu hakikat kendilerine apaçık belli olduktan sonra sırf içlerindeki kıskançlıktan ötürü sizi imanınızdan vazgeçirip küfre döndürmek istediler." [6]

Mekkeli müşriklerin hidayet karşısında verdikleri tepki Yahudiler gibidir. Ebu Cehil bu durumu şu sözünde izah etmiştir:

'Biz ve Abdimenafoğulları şeref hususunda yarışırız. Onlar yemek yedirdiler, biz de yemek yedirdik. Onlar fakirleri taşıdılar, biz de taşıdık. Onlar ikramda bulundular, biz de ikramda bulunduk. Biz ve onlar bir atın iki tarafı gibi eşit olduk. Şimdi de onlar: 'Bizim Peygamberimiz var. Ona semadan vahiy geliyor.' diyorlar. Biz buna nasıl erişebiliriz? Vallahi ona ebediyyen iman etmeyeceğiz ve onu tasdik etmeyeceğiz.'

İşte kıskançlık böyle şerli bir ahlaktır. Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından gönderilen hidayet, onları karanlıktan aydınlığa çıkaran, insanlığı öğreten, yeryüzünde adaleti sağlayan büyük bir lütuf/nimet iken Yahudiler ve müşrikler hasetlerinden dolayı hidayete tabi olmayıp nankörlük ettiler.

"Şüphesiz biz ona doğru yolu gösterdik. İster şükredici olsun ister nankör edici olsun." [7]

Değerli Kardeşim!

Buraya kadar yazdıklarımızdan şunu anlıyoruz ki haset, nimete nankörlüktür. Gıpta ise, nimete şükretmektir.

Hasetçiyi bu nankörlüğe sevk eden nokta ise *'Mülk sahibi Allah'tır. Mülkünden dilediğine verir.' inancında problem yaşamasıdır. Hasetçi bilmelidir ki 'Mülk sahibi kendisi değildir ki başkasının elindeki nimete 'o nimeti hak eden o değildir, benim' '* diye hüküm versin ve haset yapsın. Bilakis mülk Allah'ındır. Mülkünden dilediğine, dilediği kadar verir. Ve bu konuda kimsenin Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* sorgulama hakkı yoktur.

"Rasûl'üm de ki: 'Mülkün gerçek sahibi olan Allah'ım! Sen mülkü dilediğine verirsin ve mülkü dilediğinden geri alırsın. Dilediğini yüceltir, dilediğini de alçaltırsın. Her türlü iyilik senin elindedir. Gerçekten sen herşeye kadirsin.' " [8]

"Geceyi gündüze katar, gündüzü de geceye katarsın. Ölüden diriyi çıkarır, diriden de ölüyü çıkarırsın. Dilediğine de sayısız rızık verirsin." [9]

Rabbim bizleri haset ve hasetçinin şerrinden muhafaza etsin. Nimete karşı gıpta ile şükreden kullarından eylesin. Kendi dininde sabit kılıp, İslam üzere ölmeyi nasip etsin. Allahumme Amin.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Bir sonraki yazımızda görüşme ümidi ile...

Selam ve dua ile.

Emre Acar
Van F Tipi Kapalı Cezaevi

6. 2/Bakara, 109
7. 76/İnsan, 3
8. 3/Al-i İmran, 26
9. 3/Al-i İmran, 27

Mele', Melâ ve Ulema

Kerem ÇAĞLAR
keremcaglar@tevhiddergisi.net

Şirk akidesinin siyasî sistem haline geldiği müşrik toplumlarda asıl gaye hangi yolla olursa olsun siyasî, iktisadî ve askerî gücü elde etmektir. Özellikle Orta Dünya'daki bazı toplumlar arasında itikadî sapmaların ve fikrî anarşinin yayılmasının Mele' ve Melâ/Molla kavramları ile göz ardı edilemeyecek bağlantıları vardır.

Ülkemizde (sarf, nahiv vd.) Arapça alet ilimlerini okumuş kimselerin birçoğu hak etmediği halde âlim olarak isimlendirilmeye hiçbir itirazda bulunmaz. Bunların büyük bir kısmı hakkında doğrudan âlim sıfatı kullanılmasa da aynı manayı havi mele', hoca, üstad, melâ, molla, seyda vb. sıfatlarla vasfolunurlar.

Kur'an-ı Kerim'de yaklaşık otuz ayette geçen mele' kelimesi daha ziyade toplumu etkileyip yönlendiren ve yöneticilere danışmanlık yapan kimseler hakkında kullanılır. Mele' kavramı esasen olumlu veya olumsuz bir mana ihtiva etmeyen nötr bir kavramdır. Fakat Kur'an-ı Kerim'de bir iki ayet dışında diğer ayetlerin tümünde olumsuzluk içeren bir anlamda kullanılmaktadır.

Müşrik toplumların önde gelenlerini, vahye karşı koymada halkı örgütleyenleri, peygamberlerin davetini boşa çıkarmak için her türlü fitneye başvuranları, şirk toplumlarını vahye karşı ayakta tutmaya çalışanları ve bunun için organizatörlük yapanlar ile halka akıl ve yön verenleri Kur'an mele' olarak tanımlamaktadır.

Kur'an-ı Kerim bütün vahiylere ilk itiraz edenlerin Allah'ın dinine ilk karşı çıkanların daima mele' takımı olduğunu bildirmektedir. Yönettikleri toplumların iman etmekten yüz çevirmelerini sağlamak için her türlü yönteme başvuran ve sahip oldukları bütün imkanları bu uğurda harcayan mele' zümresi, tarihin her döneminde sürekli olarak tevhide karşı şirki

ayakta tutmaktan yana olmuştur. Bu gerçek geçmişte böyleydi, günümüzde de böyledir ve gelecekte de böyle olacaktır (Allahualem).

Tevhid akidesine aykırı fikrî akımların yaygın olduğu günümüzdeki müşrik toplumları; geçmişteki müşrik toplumlardan farklı olarak mele' sınıfına kendilerini müslüman olarak tanımlayan siyasetçi ve din adamlarını da dahil ederek vahye karşı en büyük desteği onlardan almaktadırlar. İktidar nimetlerinden yararlandırarak yanlarına aldıkları bu kimseler içinde yer aldıkları iktidarlarının yaşamasında büyük başarılar elde etmektedirler. Öyle ki bu iktidarların varlıklıklarını sürdürebilmeleri büyük oranda bu dayanak sayesinde mümkün olabilmektedir.

Özellikle de İslam coğrafyasında batılı/beşerî ideolojilerin ruh ve renk verdiği gayri İslamî sistemlerde/toplumlarda siyasî ve ekonomik gücü elinde bulunduranların bu gücü en iyi şekilde kullanmalarını sağlamada baş aktörlük yapanlar o sistemin mele'sidirler.

Çağımızın modern toplumlarında tekelleşmiş (kartelleşmiş) kapitalist sermaye, ilkesiz ve ahlaksız medya, hukuksuzluğun kolluk gücü haline gelen/getirilen güvenlik(!) güçlerinin bağlı olduğu merkezler, itikadi, fikrî ve ahlaki çözülme ve sapmaların katalizör gücü işlevi gören kültür ve sanat merkezleri, tevhidden beraatin ve şirke velayetin mekanı olan parlamentolar, resmî-dinî kurum ve kuruluşlarda yöneticilik yapanlar, siyasetçiler, bürokratlar ve kendilerini aydın(!) zanneden cahîlî beyinler mele' sınıfını oluşturmaktadırlar.

Bugün hükümdarların, sultanların ve modern toplumlardaki cumhurbaşkanlarının ve başbakanların en üst düzeydeki yöneticiler olduklarına bakarak bu makamlarda bulunanların yetki ve söz sahibi kimseler olarak görülüyor olmaları aslında çok yanıltıcı bir görünümdür. Zahiren durum böyle olsa da gerçekte söz ve yetki sahibi olanlar toplumun mele' kesimini teşkil edenlerdir.

Zira mele'; gücünü yalnız yönetimden değil aynı zamanda sermaye sahiplerinden, tahrif edilmiş dînî öğretilerden, küresel iblislerin en etkili yumuşak gücü medyadan, adına sanat denilen garabetten ve birey ve toplumu öz benliğine yabancılaştıran kültürel oluşumlardan, ünlülerden, sözde aydınlardan kısacası toplumu ayakta tuttuğuna inanılan bütün kurum ve kuruluşlardan alan ve bütün bu güçlerin temsilcisi ve sözcüsü durumundadır. Mele' olarak isimlendirilen bu organizasyonda toplumun her kesiminin ileri gelenleri yer almaktadır. Başkanlık veya başbakanlık bu organizasyonun yalnızca bir parçası durumundadır. Mele' sınıfı bir toplumu ayakta tutmayı sağlayan ne kadar kurum ve kuruluş varsa o kurum ve kuruluşların gücünü ve yönetimini elinde bulunduranlardan oluştuğu için; bir toplumun müşterek gücünü temsil etmektedir. Bu senkronize ve ortak güç, istediği zaman kendisine uyum sağlamada sıkıntı olan herhangi bir parçasının gücünü ve yetkilerini elinden alabileceğinden veya onu tamamen değişikliğe uğratabileceğinden ötürü gerçek anlamda iktidar sahibi olan güçtür. Meleliğin sağladığı imkanlarla şımarıp azgınlaşan kimseleri Kur'an-ı Kerim mütref olarak tanımlamaktadır. Mütref kimseler gayri meşru kazanç ve güçle; adil olmayan yöntemlerle başkalarına ait nimet ve hakları gasp ettiklerinden aşırı oranda servet ve imkan sahibi olan kimselerdir. Başka türlü gösterilmeye çalışılsa da; gerçekte sahip oldukları düzenlerin ana unsurları bunu yapma imkanı sağlayacak şekilde kurulmakta ve işlemektedir. O bakımdan toplumların mele' ve mütref kimseleri, yani bir anlamda ileri gelen kurmay kadroları kendilerine bu imkanı sağlayan sistem ve düzenleri korumayı; insan hakları, çağdaşlık, demokrasi, özgürlük ve benzeri argümanlarla korumak ve halkı buna inandırmak için bütün güçleri ile çalışırlar.

Tevhid akidesine aykırı fikrî akımların yaygın olduğu günümüzdeki müşrik toplumları; geçmişteki müşrik toplumlardan farklı olarak mele' sınıfına kendilerini Müslüman olarak tanımlayan siyasetçi ve din adamlarını da dahil ederek vahye karşı en büyük desteği onlardan almaktadırlar.

Korumaya çalışıp kutsayarak 'en doğru ve üstün olan' imiş gibi göstermeye çalıştıkları ve toplumu zorunlu olarak seçmek zorunda bıraktıkları şeyi rejim veya devlet gibi göstermeye çabalasalar da gerçek hiç de böyle değildir. İster demokratik ister diktatoryal, adı ne olursa olsun fark etmez; aslında korumaya çalıştıkları şey sistemin kendisi değil o sistemin onlara sağladığı imkanlardır. Yani inandıkları ve korumaya çalıştıkları değerlere aslında kendileri de inanmamakta ancak o değerlerin kendilerine sağladığı konfor, fırsat ve imtiyazların korunabilmesi için öncelikli olarak o değerlerin de korunması gerektiğinden böyle davranmaktadırlar. Şöyle bir örnekle mesele daha iyi anlaşılmış olacaktır. Bir geminin içindekiler doğal olarak o geminin batmasını istemezler. Fakat bazıları o geminin içinde bulunan ve kendilerine ait olan değerli malların heba olmaması için geminin de batmaması gerektiğini çok iyi bilmektedirler. Bunu sağlamak için de her türlü tertip ve tedbiri almayı anayasal(!) bir vazife olarak görürler.

Melâ/Molla Olmak Kolaydır!

Malum olduğu üzere molla kelimesi, İslam coğrafyasının bazı bölgelerinde toplum içerisinde tanınmış veya belirli bir seviyeye kadar dinî öğrenim görmüş kimselere verilen bir ünvandır. Bu kelimenin aslının Arapça'da 'efendi, amir' anlamındaki mewlâdan geldiği kabul edilmektedir.

Molla kelimesinin bazı ülkelerde *'Mewlewî, Monla/ Munla, Vemulla'* gibi farklı telaffuz şekilleri vardır. Bu sıfat tarih boyunca değişik İslam toplumlarında kullanılmıştır. Fakat molla kelimesinin son dönemde en çok kullanıldığı yer İran ve Kürdistan'dır. İran'da mollaya ek olarak molla kelimesinin başında Ahund kelimesi de kullanılmaktadır. *'Ahund Molla…'* terkibiyle kullanım şekli, bu terkiple beraber ismi geçen şahsiyetin ilmî muhtevasının yüksekliğini ve sahasındaki üstünlüğünü göstermekteydi.

Her toplumda olduğu gibi toplumumuzda da sosyal yapı belli katmanlardan oluşur. Anlam karşılıklarında nüans farkları olsa da aşağı yukarı birbirine yakın manalarda kullanılan sıfatlar vardır. Mirler-Beyler, Ağalar-Eşraf, Şeyhler-Aksakallılar, Melâlar-Hocalar vb.

Çağdaşlaşma/Modernleşme ve küreselleşme süreçleri tüm dünyada olduğu gibi toplumumuz üzerinde de yıkıcı bir etki gerçekleştirdi ve onmaz yaralar bıraktı. İtikadi, fikrî ve ahlaki açıdan maruz kaldığı saldırılardan ötürü fıtrî ve İslami değerler ciddî bir erozyona uğradı. Bununla beraber şeyh ve melâ/molla sınıfının etkinliği süreç içerisinde azalmakla birlikte mevcudiyetini devam ettirdi. Şeyhlerin dinî otorite ile birlikte siyasi etkinlikleri de söz konusudur. Fakat Melâ/Molla fıkıh başta olmak üzere şer'i ilimlerde münevver (yahut yarı aydın) tanımlamasına tekabül eder. Melâ/Molla esas itibariyle gücünü herhangi bir siyasî ve toplumsal merkezden ziyade kendisinden, daha doğrusu ilmî yetkinliğinden ve teorik olarak Peygamber varisi olarak kabul edildiği İslam'dan alır. Sonuçta melâ/molla tek başına bir ferttir ve (temsiliyeti ne ölçüde başarabildiği tartışmalı olsa da) bilgiyi/ilmi simgeler.

İtikadi, fikrî ve ahlaki buhranların aşılması çabalarında tevhid ve sünnet esaslı davet ve ıslah faaliyetlerinde bu süreç asli mecrasında ulema merkezli olarak yürütülmüştür. Günümüzde olduğu gibi envai çeşit sapma ve dalalet cereyanlarının yıkıcılığı karşısında merkezinde hakiki manada âlimler değil, tek tük yarı aydın melâların/mollaların olduğu, esasları ve çerçevesi bile belli olmayan halkın değerleri ve toplumun hassasiyetleri gibi gerçekte tam olarak tanımlanamayan bir zeminde yürütülen ve sonu gelmeyen tavizkar açılımların nihai olarak sınırlı bir ıslah çabasından öte bir şey olmadığı açıkça görülmektedir. Burada şu farkı da belirtmek gerekir. Tevhid inancı ve fıtrat kanunlarına muvafık hareket etmek ile halkın değerlerini ve toplumun hassasiyetlerini öncelemek arasında ciddî farklar vardır.

Molla kelimesi yirminci yüzyılda itibarını her geçen gün kaybetmiştir. Adı *'İslam'* ile anılan Farsi-Rafızi İran ülkesinde dahi Molla kelimesi artık tamamen aşağılayıcı bir manada kullanılır hale gelmiştir. Zira İran'da özellikle son dönemde molla/mele'/mütref kavramları İranlılar nezdinde ilk anda eşanlamlıymış gibi bir çağrışım yapmaktadır.

Molla, Kürtçe'de *'melâ'* şekline dönüşmüş olup, az da olsa medrese tahsili gören kimseler hakkında kullanılır. Türkçe'de *'Yarım molla (dinden eder)…'*, Kürtçe'de *'Melayê elîf û bê… Melayê nîviştan'* şeklinde ifade edildiği gibi son dönemlerde kısmen de olsa artık ilmine pek güvenilmeyen softa kisveli kişiler için kullanılır oldu.

Şirk akidesinin siyasî sistem haline geldiği müşrik toplumlarda asıl gaye hangi yolla olursa olsun siyasî, iktisadi ve askerî gücü elde etmektir. Özellikle Orta Dünya'daki bazı toplumlar arasında itikadi sapmaların ve fikrî anarşinin yayılmasının mele' ve melâ/molla kavramları ile göz ardı edilemeyecek bağlantıları vardır.

Mele' düzeninin en sağlam dayanaklarından biri olarak görülmesinin yanı sıra mollalığa/melâlığa (Milliyetçilik, Sosyalizm, Baasçılık vb.) farklı uçlarda bulunan gayri İslami ideolojiler de adetsa bir *'kurtarıcı'* misyonu yüklemekte ve bunu da yine sapkın ve saptırıcı bazı mollalar/melâlar üzerinden sürdürülebilir kılmaya çalışmaktadırlar.

Sadece bu memlekette değil, İslam coğrafyasının herhangi bir yerinde hiç ummadığınız bir anda Laik, Demokrat, Ataist, Muskacı, Kabirperest, Marksist, Kapitalist veya Milliyetçi *'Molla/melâ*lardan biriyle karşılaşmanız artık vakayı adiyeden sayılır oldu.

Mollalar/melâlar gördük; siyonist çete devletine karşı cihadın meşru ve caiz olmadığı hezeyanını savuran. Mollalar/melâlar gördük; Ben-i Adem'i andıran, İblis eşkalindeki mülevves bir biyolojik varlığın liderliğindeki ABD'nin müttefiklik adı altında önderliğini kendileri için medar-ı iftihar olarak gören.

Mollalar/melâlar gördük; yeryüzündeki bilumum Haçlı-Siyonistlerin Afganistan ve Irak gibi kadim İslam yurtlarını işgal ederken *'Hüseyniye'*lerde gözyaşları içerisinde onlar için övgülerde bulunup dua eden. Mollalar/melâlar gördük; Dırar mescidlerinden birinde ellerini semaya doğru kaldırıp dua(!) ederken *'Tanrım! Beni ve beraberimdeki hevalleri Markıs, Sitalin ve Evdo ile birlikte haşr-u neşr eyle!'* diye niyazda bulunan.

Mollalar/melâlar gördük; Kürdistan'da ve Kürtler arasında ilhadın ve türlü türlü şirk ve ifsad cereyanlarının hazırlayıcısı, tetikleyicisi, hızlandırıcısı, yaygınlaştırıcısı ve sürdürücüsü olan şirk ve şer çetesini arlanmadan ve yüzü bile kızarmadan *'Nuh'un gemisi'*ne benzetme cüreti gösteren.

Mollalar/melâlar gördük; hem itikaden hem de ameli olarak kötü durumda olan toplumu, uyguladıkları gayrı İslami ve gayr-ı fıtrî politikalarla daha vahim hallere sürükleyen tağutî düzenin yöneticileri için *'Başbakan tak diye emretmeli, hocalar (Melâlar/mollalar) da şak diye yapmalı!'* diyebilen.

Mollalar/melâlar gördük; Allah'ın subhanehu ve teâlâ ayetlerini okuyup ağızlarını da eğip bükerek bazen hinlikle, bazen de açıkça şeytanın dinine davet eden.

Peygamberlerin varisleri olan âlimler, devralmış oldukları nebevî mirasa hiçbir zaman ihanet etmeyen ve nebevî daveti emrolundukları gibi dosdoğru bir şekilde yerine getiren muvahhid, sadık, cesur, muttaki, faziletli ve mücahid şahsiyetlerdir.

Mollalar/melâlar gördük; bugün insaniyetin ve İslamiyetin en büyük düşmanı olan emperyalist güçlerin sıradan piyonları olarak basit ve değersiz devrimcilik(!) romantizmiyle ABD ve Rusya bayrakları altında can verenleri *'Bedir Şehitleri'* ile eşitleme bühtanında bulunan ruveybida (umumun işlerinden konuşan sefihler) sınıfından.

Enbiyanın Varisi Ulema

"Âlimler, nebilerin varisleridir. Peygamberler, ne altın ne de gümüş miras bırakırlar. Peygamberler miras olarak, ancak ilim bırakırlar. Her kim peygamberlerin mirası olan ilmi elde ederse, tam bir hisse almış olur." [1]

Peygamberlerin varisleri olan âlimler, devralmış oldukları nebevî mirasa hiçbir zaman ihanet etmeyen ve nebevî daveti emrolundukları gibi dosdoğru bir şekilde yerine getiren muvahhid, sadık, cesur, muttaki, faziletli ve mücahid şahsiyetlerdir.

1. *Ebu Davud, İmam Ahmed, İbni Mace.*

Nebîlerin varisi olan âlimler; haşyet, huşu, tevazu, güzel ahlak ve zühd sahibidir.

Peygamber varisi âlimler, ilimlerine varis oldukları peygamberler gibi Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* başka hiçbir şeyden korkmazlar. Bu bipervalık da esasen, ilimlerine varis oldukları peygamberlere özgü olup peygamber varisi âlimde de olması gereken bir tutum ve duruştur. Nitekim davet ve tebliğ alanında her biri bir ömür tüketmiş olan peygamberlerin *aleyhimusselam* hiç birisinin, devrin otoritesi tağutların altın parıltılarının cazibesi ile kılıç şakırtılarının caydırıcılığı ya da cehaletin eksi değerlerinde dibini bulmuş halk yığınlarının homurtularından korkup çekinerek tevhid davetine ara verdiklerine yahut tevhid davetini sonlandırdıklarına ya da tevhid davetinin seyrini farklı mecralara yönelttiklerine asla şahit olunmamıştır. Bütün Peygamberleri *aleyhimusselam* böyle bir töhmetten tenzih ederiz.

الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا

"Onlar (nebiler, peygamberler), Allah'ın risaletini tebliğ ederler ve O'na huşu duyarlar ve Allah'tan başka hiç kimseden korkmazlar. Allah, hesap görücü olarak kâfidir." [2]

Peygamber varisi âlimler, insanlar arasında haddini ve edebini en iyi bilen ve bu konuda yüksek hassasiyet gösteren faziletli şahsiyetlerdir.

Ebu Bekir Es-Sıddık *radıyallahu anh* şöyle demiştir:

'Eğer ben Allah'ın kitabındaki bir ayet hakkında dahi olsa kendi görüşümü yahutta bilgi sahibi olmadığım şekilde bir söz söyleyecek olursam, hangi arz beni taşır ve hangi sema beni gölgelendirir.' [3]

إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاء

"...Kulları içinden ancak âlimler, Allah'tan (gereğince) korkar..." [4]

Haşyet ve hürmet, saygı duyulan varlığın tanınmasının ve bilinmesinin derecesine göredir. Âlim olan, Allah'ı bilir. Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* hem korkar hem de O'na ümit bağlar. Bu, âlimin değer ve derece bakımından, âlim olmayan âbidden daha üstün oluşunun delilidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ

"...Muhakkak ki Allah'ın indinde en çok kerim olanınız (ikram olunanınız, en şerefli olanınız, ırk ya da soy olarak değil) en çok takva sahibi olanınızdır..." [5]

Ayet-i kerime'den anlaşıldığı üzere, şeref ve kıymet takvaya göre, takva da ilme göredir. O hâlde Allah katında şeref ve kıymet, sahih itikad temelinde salih amel ile beraber nebevî veraset olan ilme göredir

Her türlü şüpheden salim bir iman sahibi ve ilmiyle salih amel işleyen muvahhid mümin bir âlim, Rahman'ın mütevazı kullarının arasında Allah'ı en iyi tanıyan, tevhid akidesini ve nebevî menheci en iyi bir şekilde idrak eden, kemâl yolunda meratib kat eden bir şahsiyettir...

İyi bir tedrisat sonucu, kendisine farz kılınmış ilmi elde eden her muvahhid mümin, ilminin gereği olarak ihlas üzere amel ettikçe âlimdir... Ve âlimler, peygamberlerin varisleridir.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ اتَّقُواْ اللّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلاَ تَمُوتُنَّ إِلاَّ وَأَنتُم مُّسْلِمُونَ

"Ey iman edenler, Allah'dan nasıl korkup sakınmak gerekiyorsa, öylece korkup sakının ve siz, ancak Müslüman olmaktan başka (bir din ve tutum üzerinde) ölmeyin." [6]

İhlas üzere kendisiyle amel edilen vahiy kaynaklı ilmi elde eden muvahhid müminler, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* bıraktığı mirasa sahip çıktıkları müddetçe asla sapmaz ve saptırılmazlar, biznillah. Bu miras: Allah'ın kitabı ve Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* sahih sünnetidir.

وَمَن يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ اللَّهَ وَيَتَّقْهِ فَأُوْلَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ

"Kim Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ederse ve Allah'dan korkup O'ndan sakınırsa, işte kurtuluşa ve mutluluğa erenler bunlardır." [7]

2. 33/Ahzab, 39

3. Şerhu't Tahavî'den naklen.

4. 35/Fatır, 28

5. 49/Hucurat, 13

6. 3/Al-i İmran, 102

7. 24/Nur, 52

Rafi duydukların inanamıyordu. Yine herşeyi en son o duymuştu. Nasıl haberdar olmamıştı bu başağrısından? Bir yandan elleri ile göyaşlarını siliyor bir yandan da eve doğru koşuyordu. Kapının önüne varınca annesini çağırdı ve eve gelmeyeceğini bir müddet mescitte kalacağını söyledi.

Hastalık

Mahi
mahi@tevhiddergisi.net

Kafile döneli bir kaç hafta olmuştu. Hacca katılmanın mutluluğu müminlerin tek konusu idi. Her oturumda Canım Peygamberim ile yaptıkları ibadetlerden bahsediyorlar, İslam'ın ve müminlerin geldiği noktaya hayret ederek geçmiş ile bugünü kıyaslıyorlardı. Ta ki o gün mescitte Nebi'yi göremeyinceye kadar... Her vakit mescide gelen Müslümanlar Canım Peygamberim'in imametinde namazlarını kılıyorlardı. Bugün ise her zamankinin aksine Canım Peygamberim namazı kıldırmamış hatta cemaate dahi katılmamıştı. Neler oluyordu?

— Salim, çok korkuyorum arkadaşım.

— Neden korkuyorsun Rafi? Anlamadım.

— Acaba Canımız Peygamberimiz hasta mı, neden namazları kıldırmıyor?

— Meşguldür. Kötü düşünme.

— İnşallah dediğin gibidir. Ama hislerim onu bu makamda bir daha göremeyeceğimizi söylüyor.

— Allah korusun ne diyorsun?

— Hacdaki hutbeyi hatırlasana. Bir insanın vedası gibiydi.

— Haklısın.

— Ben dayanamayacağım gidip birine soracağım.

Rafi büyüklerden birinin yanına sokularak Rasûl'ün durumunu sordu. Aldığı cevap karşısında yüzü sapsarı kesilmişti. Yanılmamıştı. Canım Peygamberim hastalanmıştı. Mekke'den döndü döneli şiddetli bir başağrısı yaşıyormuş. Bu nedenle çok halsiz düşüyor ve namazlara gelemiyormuş. Herkes iyileşmesi için Allah'a dua ediyormuş.

Rafi duydukların inanamıyordu. Yine herşeyi en son o duymuştu. Nasıl haberdar olmamıştı bu başağrısından? Bir yandan elleri ile göyaşlarını siliyor bir yandan da eve doğru koşuyordu. Kapının önüne varınca annesini çağırdı ve eve gelmeyeceğini bir müddet mescitte kalacağını söyledi. Yanına birkaç yedek kıyafet ve biraz da azık almayı ihmal etmedi. Annesi neler olduğunu anlamaya çalışıyor, Rafi'ye sorular soruyordu. Fakat o çoktan mescidin yolunu tutmuştu.

Rafi mescitte kalarak Canım Peygamberim'i görebileceğini düşünüyor hiç değilse lavabo ihtiyacını karşılamak için dışarı çıkınca onunla karşılaşma fırsatını yakalamak istiyordu. Ya da belki kendini iyi hissettiği bir vakitte namaza bile gelebilirdi. Veya camdan bakarken onu görebilirdi. Allah'ım bir kez bir kez daha onu görmeyi nasip et bana diyerek mescitte kendine bir köşe seçti ve eşyalarını yanına bırakarak oturdu. Gözlerini hane-i saadete dikmiş öylece bekliyordu.

Zamanın ilerleyişini vakit namazlarından anlıyordu. Rasûl'ün evinin ne kapısı açıldı ne camı aralandı... İçeriye zaman zaman girenler oluyordu. Damadı Ali, dostu Ebubekir, bazen de Ömer giriyordu. Evden çıktıklarında yüzlerindeki ifade Canım Peygamberim'in hiç de iyi olamadığının açık bir göstergesiydi.

Rafi gibi birçok kişi de mescitte yatıp kalkmaya başladı. Onlar da Rasûl'den bir haber alabilmek onu son kez görebilmek için bu yolu seçmişlerdi. Fakat günler geçti Canım Peygamberim'in o güzel yüzünü göremediler.

Öğle namazı için ezanı okudu Bilal. Buruk idi sesi. Acılı, acıklı...

İmam yine Ebubekir idi. O da ağlamaklı. Yufka yüreği dostunun yerinde imam olmaya dayanamıyordu. Gözyaşları içinde namazı kıldırırken el çırpmaya başladı arka saftakiler. Neler oluyordu? Rafi bir an namazda olduğunu unutarak arkasına baktı. Heyecandan yere düşüp bayılacaktı. Canım Peygamberim geliyordu. Ali ve amcası Abbas'ın oğlu Fadl'ın kolları arasında. Ayaklarını yere sürte sürte geliyordu. Belli ki zorlanıyordu. Yüzünde her zamanki tebessümü vardı. O ashabına düşkündü, acısı ağrısı ne kadar olursa olsun belli etmemeye çalışıyordu. Ebubekir'in imamete devam etmesi için işarette bulunsa da sadık dostu onun önünde namaz kılamazdı. Buna dayanamazdı. Ebubekir Canım Peygamberim'e, cemaat de Ebubekir'e tabi oldu ve namazı bitirdiler. Selam verilince kimse yerinden bile kıpırdamadı. Canım Peygamberim doğruldu ve ashabına gülümsedi. Allah'a hamd ettikten sonra: *"Allah kulunu dünya ve kendine kavuşma arasında serbest bıraktı. Kulu da Allah'a kavuşmayı seçti."* dedi. Herkes hüngür hüngür ağlıyordu. Bu vefat edeceği haberi idi. Sonra herkesten helallik istedi. Ardından da ashabından razı olduğunu, vefatından sonra kabrini tapınak haline getirmemelerini isedi. Ve evine doğru ilerledi.

Herkes gidişini gözyaşları içinde takip ediyordu...

Dûrketına Jı Şırk û Muşrîkan û Dost Gırtına Allah û Dîn û Dostên Wî

Osman SADIKOĞLU

Em ji birayên xwe yên muwahhîd ji ber xeletîyên wan bixeydin jî, rêya wan a terse menheca Nebîyan tenkîd bikin jî, çawa ku şêyxu'lîslam rahîmehullah dibêje 'misilman ji bo misilmanekî din weke destên bedenekîye.

Digel dûrketina ji şirke û ji muşrîkan divê dostgirtina dînê Allah *azze we celle* û dostên wî, alîkarî û piştgirî û şîretkirina wan û pêkanîna wan bi eşkerehî bê kirin. Bi vê awayê dê qelb û sef bibin yek. Em ji birayên xwe yên muwahhîd ji ber xeletîyên wan bixeydin jî, rêya wan a terse menheca Nebîyan *aleyhîmûsselam* tenkîd bikin jî, çawa ku şêyxu'lîslam *rahîmehullah* dibêje 'misilman ji bo misilmanekî din weke destên bedenekîye. Ji herduya yek a din paqij dike. Carinan ji bo paqijkirina qirêjê hewcetî bi şîdetekî sivik çêdibe. Lewre meqseda vê şideta sivik ev e ku herdu dest jî bi silamet bimînin û paqij bibin.'

Em bi tu awayî durketina misilmanekî ji cemaata misilmanan caîz nabînin. Çimkî heqê misilmanekî li ser birayên wî heye. Ev jî heqê dostanî û biratîyê ye. Ji xeynî derketina ji îslamê (yanê riddet) û xîyanet ne tê de, ev heq timûdaîm muteber e. Allah *azze we celle* ehmmîyeta vê heqê di vê ayete de herî bilind kiriye:

إِلاَّ تَفْعَلُوهُ تَكُن فِتْنَةٌ فِي الأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ …

"...Eger hûn vîya nekin (Di navbera xwe de nebin dost) dê li ser rûyê erde fitne û fesadîyeke mezin derkeve." [1]

Esil ew e ku misilman li ser esasa dostanî û biratîya îslamê bisekine. Eger misilmanek new'ekî batil biparêze an jî têkeve menhecekî şaş de, divê bi lez û bez ji wê batil û rêşaşîyê dûr bibe. Ferqa hûkmê cihada li dijî baxîyan û hûkmê cihada li dijî murtedan yek jî ev e. Çawa ku hinek însan li pîvana 'wela û bera'yê dîqat nakin û dibin sebeba kêfxweşîya taxûtan em qethîyen wisan tevnagerin/hereket nakin. Ha kesên hanê ji ber ku hin hedîse tên sere muxalifê wan ên muwahhîd tinazê xwe bi wan dikin û bi her awayî xwe ji wan dûr dikin. Bi vî jî têr nakin û gelek insanan ji wan û ji pêkanîna heq û hiqûqê wan paş ve dihêlin û bi rastî di vê mijarê de zêde pê de diçin. Çi heyf min zehf kesan nas kiriye ku bi rewşa wan misilmanên ketine destê taxûtan kêfxweş in. Gotinên wisan dibêjin, lê qet nayê aqlê wan ku ev gotin dê wan heftê sal bi bal kortalên cehennemê ve bigindirîne.

Hin qaîde û xisûsîyetên Milletê Îbrahîm ev in ku, lê mixabin ekserîyeta da'wetvanên îro di vê mijarê de sersar in. Hetanî ji wan pir kesan jî evan qaîde û xusûsîyetên mûhîm terikandine. Ew qaîde ev in:

Qaîdeya Ewîl: Pêkanîna bi eşkerehî dûrketina ji muşrîkan û ji îlahên wan

Qaîdeya Diduya: Bi eşkerehî înkar kirina muşrîkan û îlahê wan ên sexte û sîstem/pergal û qanûn (zagon) ên wan.

Qaîdeya Sisêya: Eşkere kirina buxz û neyartîya muşrîkan û helwest û tevgerîn û rewşa wan. Hetanî ku ew tewbe bikin, wan amelen xwe biterikînin û ji wan amelan dûr bimînin û bi temamî red û înkar bikin.

Allah *azze we celle* wiha ferman kiriye:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاء مِنكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاء أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ

"Bi rastî ji we re di Îbrahîm û yên bi wî re de, mîsalek xweşik heye. Wan ji qewmê xwe re gotibûn: ' Em ji we û ji wan tiştên ku hûn ji Allah pê ve ji wan re îbadet dikin dûr in (berî ne). Em we înkar (tekfîr) dikin. Heta ku hûn îman bi Allah tenê neynin, di navbera me û we de, dijminantî û kerbek ebedî dest pê kiriye.' ..." [2]

Îbnu'l Qayyim *rahîmehullah* wiha dibêje:

"Allah azze we celle çawa ku mumîna ji hezkirin û dostanîya kafiran nehiy kiribe di heman demê de dixwaze ku ji kafiran dûr bimînin û wan neyar bihesibînin û bi vê awayê sefên xwe bi zelalî bellî bikin." [3]

Şêx Hamd b. Atîk *rahîmehullah* wiha dibêje:

"Di ayetê de kelîmeya 'we bede' dibore. Ev lefza hanê di maneya 'bellî bû, derket holê' de hatiye amilandin. Eger bi baldarî/bi dîqat bê xwendin lefza neyartîyê di pêşîya kerb û xezebê de hatiye diyarkirin. Herwiha a ewil ji ya duyemîn herî mûhimtir e. Lewre însan ji muşrîkan biqehre jî, dibe ku neyartî li wan neke. Ji ber vê yeke hetanî li dijî wan neyertîya xwe eşkere neke û ji wan neqehre, wacîbatên di sitûyê xwe de dê pêk neanî be. Di heman demê de hewceye ku ev neyartî û qehr eşkere û zelal bibe. Divê ev jî bê zanîn; her çiqas qehr û xezeb amelên qelbê be jî, hetanî elamet û bandorên/tesîrên wê dernekeve qada heyatê feyde nade însan. Derketina elamet û bandorên wê jî, bi qedandina münasebetên/têkîlîyên muşrîkan bi eşkerehî dê derkeve holê." [4]

Şêx Îshak b. Abdurrahman *rahîmehullah* wiha dibêje:

"Li dijî kafiran bitene qehra bi qelbê têr nake. Divê neyartî û qehra ji wan bi eşkerehî derkeve holê. Allah azze we celle wiha ferman dike:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاء مِنكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاء أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ

"Bi rastî ji we re di Îbrahîm û yên bi wî re de, mîsalek xweşik heye. Wan ji qewmê xwe re gotibûn: 'Em ji we û ji wan tiştên ku hûn ji Allah pê ve ji wan re îbadet dikin dûr in (berî ne). Em we înkar (tekfîr) dikin. Heta

1. 8/Enfal, 73
2. 60/Mumtehîne, 04
3. Bedaîu'l Fewaîd, 3;69
4. Jêgirtineke ji berhema Sebîlu'n-Necat

Qewmekî bi Allah û bi roja axîretê îman anîbe, tu nabînî ku ew kesên ji Allah û Rasûlê wî re dijminatîyê dikin ji xwe re dikin dost.
Welew ku ew bavên wan bin, an zarokên wan bin, an birayên wan bin, an jî eşîrên wan bin (ferq nake)...

ku hûn îman bi Allah tenê neynin, di navbera me û we de, dijminantî û kerbek ebedî dest pê kiriye.' ..." "[5]

Di mijara ku em behs dikin de ji vê herî eşkeretir daxûyanî hene? Ew kelîmeya 'we bede' di maneya 'derket holê' de ye. Ha ev bixwe ye eşkerekirina dîn. Yanê neyartîya li muşrîkan vikîvekirî telafûz kirin û bi alenî tekfîr kirina wan û cudahîya ji civaka wan e. Maneya neyartîyê ya esil ev e ku tu li hêlekî bi, muxalifên te jî li hela dijî te bin. Maneya beraetê (dûr ketinê) ya esil jî ev e ku tu bi dil û bi ziman û bi bedena xwe ji wan biveqetî.

Buxza li dijî kafiran bêguman di dilê her mumînî de bicih e. Lê belê meseleya ku em li ser disekinin eşkere kirina vê buxz û neyartîyê ye."[6]

Muellifê kîtêba 'Fethu'l Mecîd' Şêx Abdurrahman b. Hasen der heqê ayetên di sûreya Mumtehîne de wiha dibêje:

"Kesê li ser van ayetan bi diqat bifikre dê tewhîdê nas bike. Ew tewhîda ku Allah azze we celle Rasûlên xwe aleyhîmûsselam pê şandîye û kitêbên xwe jî pê nazil kiriye. Çawa ku tewhîd wê bê naskirin di heman demê de rewşa wan kesên ku dijî Rasûlan aleyhîmûsselam û li dijî tabiê Rasûlan aleyhîmûsselam derketine û di encamê de bûne ehle xusranê jî wê qenc bên zanîn. Seydayê me Îmam Muhammed rahîmehullah wiha digot:

'Dema ku Rasûlullah aleyhissalâtuwesselam wana da'wetî tewhîdê dikir û bê feydebûn û bê zerarîya pûtên wan eşkere dikir, Qureyşîyan vê gotinê li cem xwe wek çêr û sixêfan fêm dikirin."

Seydayê me di vê mijarê de wiha pê de diçe:

"Heke we vê xisûsê fêm kiribe tê wê maneyê ku we ev jî fêm kiriye: Mirov, Allah azze we celle tewhîd bike û şirkê biterikîne heta neyartîya muşrîkan neke wekî di ayetê de hatiye beyankirin, dijminî û nefreta li muşrîkan dernexe meydanê îslama wî jî ne rasterast e.

Allah azze we celle wîha ferman dike:

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءهُمْ أَوْ أَبْنَاءهُمْ أَوْ
... اِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ

"Qewmekî bi Allah û bi roja axîretê îman anîbe, tu nabînî ku ew kesên ji Allah û Rasûlê wî re dijminatîyê dikin ji xwe re dikin dost. Welew ku ew bavên wan bin, an zarokên wan bin, an birayên wan bin, an jî eşîrên wan bin (ferq nake)..." "[7]

Heke tu bi vê serwext bibî, dê tu yê baş fêm bikî ku ekserîyeta wan kesên ku dibêjin *'Em misilman in'* lê mixabin ew bi dînê îslamê nizanin. Eger ne wisan be sebebe nalîna wan misilmanên di bin îşkenceyan

5. 60/Mumtehîne, 04
6. Ed-Dureru's-Senîyye, Beşa Cîhadê, 141
7. 58/Mücadele, 22

de û ketina destê muşrîkan û hicreta wan ê Habeşîs-tanê ji ber çi bû?

Rasûlullah *aleyhissalâtuwesselam* di nava insanan de yê herî bi rehm û xwedî merhamet bû. Ji bo eshabîyan eger ruhsetek hebûna muheqqeq dê wê ruhsetê bidana wan, da ku wan ji îşkenceyan mihafeza biki-rana. Lê belê Allah *azze we celle* jê re vê ayetê nazil kir:

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ

"Ji insanan hin hene ku dibêjin 'Me îman bi Allah anîye' ; lê bele gava ku di rêya Allah de bene êşandin, îşkenceyê insanan wekî ezabê Allah dihesibînin..." [8]

Ev ayet der heqê wan kesan de ye ku bi her halê xwe ketine ser kurm û kirasê kafiran. Li gorî vê rewşê; halê wan kesên ku hêj eziyet nedîtine û bi gotin û amelên xwe bi kafiran re lihevkirî û bi aheng heyata xwe berdewam dikin wê çawa çêbe? Gelo wê halê wan kesên ku ji kafiran re dibin alîkar û piştgir û mudafeaya wan dikin û muhibê wan in û dijî muxa-lifê wan (yanê dijî muwahhîdan) dertên wê çawa çêbe?"9

Min dixwest jê re (ji Şêx re) wiha bibêjim: Allah *azze we celle* xêra te mezin bike, bi rastî wekî ku tu ji roja me diaxivî...

Şêx Muhammed b. Abdullatîf *rahîmehullah* wiha dibêje:

"Allah azze we celle me û te di tiştên ku jê razî ye û ji wan hez dike de muweffeq bike; baş bizanibe ku hetanî neyartîyê bi neyarê Allah azze we celle û Rasûlullah aleyhissalâtuwesselam neke, dîn û misilmanîtîya kesekî tekûz/bi serûber nabe. Allah azze we celle wîha ferman dike:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ لاَ تَتَّخِذُواْ آبَاءكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاء إَنِ اسْتَحَبُّواْ الْكُفْرَ عَلَى الإِيمَانِ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَأُوْلَئِكَ هُمُ الظَّالِمُون

"Gelî yên ku îman anîne! Eger kufrê tercihê îmanê bikin bavên xwe û birayên xwe jî, ji xwe re nekin dost (welî) ..." " [10]

Dînê hemû Rasûlan *aleyhîmûsselam* ev e... Da'wet û rêya wan ev bû. Ekserîyeta ayetên Qur'ana Kerîm û hedîsên ku ji Rasûlullah *aleyhissalâtuwesselam* neqil bûne bi eşkerehî vîya nîşanî me didin. Ew cûmleya ku di sûreya Mumtehîne de wek *'... û yên bi wî re de ...'* dibore îşaretê vê meseleye dike: Yanê di maneya *'... ew Rasûlên li ser dîn û millete wî (Îbrahîm)'.* Gelek mufessîran wê hevokê/cûmleyê di vê manê de tefsîr kirine.

Şêx Muhammed b. Abdullatîf *rahîmehullah* wiha ber-dewam dike:

"Eşkere kirina dîn ev e. Nexwe ne wekî zenna cahilan bi qasî ku taxût destur bide bi eda kirina nimêjê û bi xwendina Qur'ana Kerîm û bi meşxûlîyeta hin nafîleyan dîn bi eşkerehî dernakeve rastê. Ev, fêhmeke pir xelet e. Lewre ew ê ku ji muşrîkan neyartî û beraeta xwe îlan bike, müşrîk wî kesî rihet nahêlin. Di derfeta/fersenda ewil de yan wê wî ji welatê wî nefî bikin, yan jî wê wî bikûjin. Lewre Allah azze we celle agahî dide me ku kafir bi vê awayê tevdigerin/hereket dikin. Allah azze we celle wiha ferman kiriye:

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُواْ لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُم مِّنْ أَرْضِنَآ أَوْ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَا فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ

"Ew ên kafir ji pêxemberên xwe re gotin: 'Muheqqeq, yan em ê we ji welatê we derxînin, yan jî hûnê vegerin ser dînê me!" " [11]

Çawa ku Qur'ana Pîroz bi me dide zanîn qewmê wî ji Şûeyb re *aleyhisselam* wiha gotibûn:

قَالَ الْمَلأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُواْ مِن قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ يَا شُعَيْبُ وَالَّذِينَ آمَنُواْ مَعَكَ مِن قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَا قَالَ أَوَلَوْ كُنَّا كَارِهِينَ

"Ya Şûeyb! Sond be em ê te û yên bi te îman anîne ji welatê xwe derxînin yan jî hûnê vegerin ser dînê me ..." [12]

Der heqê Eshabu'l Kehf de Allah *azze we celle* wiha ferman dike:

8. *29/Ankebût, 10*
9. *Ed-Dureru's-Senîyye, Beşa Cîhadê, 93*
10. *9/Tewbe, 23*
11. *14/Îbrahîm, 13*
12. *7/Araf, 88*

Şêx Abdurrahman b. Hasen wiha dibêje:
Allah red kirin û dûr ketina ji mûşrîkan û neyartîya wan û nefret kirina ji wan û cîhada li dijî wan li ser temamê mumînan ferz kiriye.

إِنَّهُمْ إِن يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ وَلَن تُفْلِحُوا إِذًا أَبَدًا

"Bêguman eger ew bi ser we ve bibin (û cihê we bizanibin) dê we recm bikin an jî dê we vegerînin ser dînê xwe. Wê gavê hûn qet îfleh nabin." [13]

Dijwarbûna dijminîya di navbera Rasûlan *aleyhîmûs-selam* û qewmê wan de qey ne piştî eşkere kirina rêşaşîya dînê wan û bê aqilîya ramanên wan û betal bûna îlahên wan çêdibû?[14]

Der heqê ayeta di sûreya Mumtehîne de Şêx Suleyman b. Sahman *rahîmehullah* wiha dibêje:

"Milletê Îbrahîm ev e ku Allah azze we celle der barê wan de 'Ji yê aqilsivik pê ve kî bere xwe ji milletê (Ji dînê) Îbrahîm vedigerîne?' ferman kiriye. Herweha misilman divê ku neyartîya dijminê Allah azze we celle bike û vê neyartîya xwe eşkere bike û ji wan bitemamî dûr bimîne û wan wek dost qebûl neke û bi wan re tû nêzîkahî pêk neyne û bi wan re nekeve têkilîyên samîmî." [15]

Allah *azze we celle* der heqê Îbrahîm *aleyhisselam* de ku wî wek henîf binav dike, wiha ferman kiriye:

قَالَ أَفَرَأَيْتُم مَّا كُنتُمْ تَعْبُدُونَ أَنتُمْ وَآبَاؤُكُمُ الْأَقْدَمُونَ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِّي إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ

"(Îbrahîm) got: 'Ma hûn dibînin ku hûn ji çi re îbadet dikin?

Hûn û kalên xwe.

Ew tev dijminên min in, Rabbê alemê ne tê de (ew dostê min e)." [16]

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ

"Demekî (Wextekî) Îbrahîm ji bavê xwe û ji qewmê xwe re wiha gotibû: 'Ez, ji wî tiştê ku hûn jê re îbadet dikin dûr im (berî me).

Ez, bi tene ji ew ê ku ez xuliqandime re îbadetê dikim. Lewre wê ew min bigihîjîne hîdayetê." [17]

Şêx Abdurrahman b. Hasen *rahîmehullah* wiha dibêje:

"Allah azze we celle red kirin û dûr ketina ji mûşrîkan û neyartîya wan û nefret kirina ji wan û cîhada li dijî wan li ser temamê mumînan ferz kiriye. Allah azze we celle wiha ferman dike:

"(Lê dîsa ji) ew ên (li nefsa xwe) zilim kiribûn peyva/kelîmeya ji wan re hatibû gotin, bi gotineke din guherandibûn..." [18]

Bi vê awayê kesên wek zalim tên wesifandin; muşrîkan ji xwe re dost girtine. Ji wan re bûne alîkar û piştevan. Di aleyhîya mumînan de ji wan alîkarî dixwazin û herwiha heta ji destê wan tê mumînan zem dikin û ji wan nefret dikin. Bi delaleta Qur'ana

13. 18/Kehf, 20
14. Ed-Dureru's-Senîyye, Beşa Cîhadê,207
15. Ed-Dureru's-Senîyye, Beşa Cîhadê,221
16. 26/Şûara, 75-76-77
17. 43/Zûxrûf, 26-27
18. 2/Baqara, 59

> Ji ber ku Milletê Îbrahîm îbadetê xwe xweserî Allah dike û ew tiştên ji xeynî Allah îbadet li wan tên kirin bi temamî red û înkar dike (yanê ji van esasan pêk tê) divê qet neyê ewiqandin/texîrkirin.
> Bilakis berî her tiştî divê da'wet bi vê dest pê bike. Lewre ev, mihvera 'Laîlaheîllallah'ê ye ku naveroka wê; ji qebûl kirin û red kirinê pêk hatiye û esasa îslamê û da'weta temamê Nebî û Rasûlan e.

Kerîm û sûnnetê, ev tiştên hanê bi temamî tersê îslamê ne.

Em dixwazin diqat li şûbheyekî bikişînin ku ev şûbhe bi pir kesên lezok re heye. Ew wiha dibêjin: 'Gazî kirina li Milletê Îbrahîm di da'wetê de asta/merhaleya dawî ye. Berîya vê merhaleyê, merhaleya mucadeleya/têkoşîna bi hikmet û şîret û herî xweşik heye. Berî ku serî li merhaleya beraeta neyarên Allah azze we celle û dûrketina îlahên wan ên sexte û red kirina wan û eşkerehîya dijminî û nefreta ji wan bê xistin , divê da'wetvan di da'wetê de temamê uslûbên xweşik û bi hikmet biceribîne/tecrübe bike.'

Di muqabilê vê şûbheyê de em wiha dibêjin:

Kesên ku vê şûbheyê tînin ser ziman Milletê Îbrahîm qenc fêm nekirine. Ev gumana/ev şûbheya wan ji ber tevlîhev kirina rêbaz/metod û uslûbên da'weta li kafirên ku hêj cara yekem dibin muxeteb, ligel helwesta dijberîya kafirên ku li ber da'wetê radibin ve derdikeve meydanê. Digel vê yeke ji ber ku navbera helwesta ku misilman bi pêk anîna vê mes'ul in ligel dijberîya îlahên kafira ên batil û sîstema wan û terzê/awayê jîyana wan û qanûnên wan nikarin ji hevdû biveqetînin, şûbheyekî wiha diavêjin holê.

Ji ber ku Milletê Îbrahîm îbadetê xwe xweserî Allah *azze we celle* dike û ew tiştên ji xeynî Allah *azze we celle* îbadet li wan tên kirin bi temamî red û înkar dike (yanê ji van esasan pêk tê) divê qet neyê ewiqandin/texîrkirin. Bilakis berî her tiştî divê da'wet bi vê dest pê bike. Lewre ev, mihvera 'Laîlaheîllallah'ê ye ku naveroka wê; ji qebûl kirin û red kirinê pêk hatiye û esasa îslamê û da'weta temamê Nebî û Rasûlan e *aleyhîmûsselam*.

Dawîya Beşa (2.) Dûyemîn (Dê berdewam bibe, înşaallah)

ŞİİR

Zulmü Alkışlayamam

Zulmü alkışlayamam, zâlimi asla sevemem;
Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem.
Biri ecdadıma saldırdı mı, hatta boğarım!..
— Boğamazsın ki!
— Hiç olmazsa yanımdan kovarım.
Üç buçuk soysuzun ardında zağarlık yapamam;
Hele hak nâmına haksızlığa ölsem tapamam.
Doğduğumdan beridir âşıkım istiklâle,
Bana hiç tasmalık etmiş değil altın lâle!
Yumuşak başlı isem, kim dedi uysal koyunum?
Kesilir belki, fakat çekmeye gelmez boyunum!
Kanayan bir yara gördüm mü yanar tâ ciğerim,
Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim!
Adam aldırma da geç git, diyemem aldırırım.
Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırırım!
Zalimin hasmıyım amma severim mazlumu...
İrticânın şu sizin lehçede ma'nâsı bu mu?

Mehmet Akif Ersoy

Bel Fıtıkları

Dr. Seyfullah İslam
seyfullahislam@tevhiddergisi.net

Omurilik beyin sapından başlayarak omurganın içinde ilerler, vücudun kafa dışında kalan tümüyle bir sinir ağı oluşturur, kısaca vücudun sinir ağının toplama merkezidir denebilir.

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

Dünyada soğuk algınlığı ve gripten sonra en çok hastaneye başvuru sebepleri arasında ikinci sırada sırt ve bel ağrısı yer almaktadır. İnsanların büyük bir çoğunluğu ömürlerinde bir kere dahi olsa sırt veya bel ağrısı yaşamıştır. Bu sırt ağrıları da çeşitli sebeplere bağlanır. Bu ağrılara neden olan günümüzde azımsanmayacak kadar çok görülen boyun/bel fıtığı teşhisidir. İnşallah, bu yazımızda bel ve boyun fıtıkları ile ilgili çok bilinmeyen birkaç hususa değineceğiz.

Omurga; boyundan başlayıp kuyruk sokumuna doğru uzanan kemik yapısıdır ve bu kemik yapısı boyunda 7 adet, göğüste 12, bel de 5 adet omur olmakla beraber bu ilk 24 omur eklemler aracılığıyla birbirlerine bağlıdır. Kalça ve kuyruk bölgesinde de 9 adet omur olmakla beraber toplam 33 adet omur (vertebra) bulunmaktadır. En önemlisi bu omurun içinde beyin sapından gelen ve beyine bağlı olan omur iliği mevcuttur. Topluma göre normal boyda olan bir insanda omurgaların uzunluğu 70-72 cm iken omurilik ise 40-45 cm uzunluğundadır. Beyinden vücudun

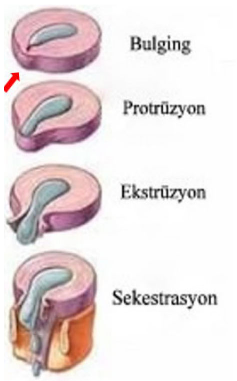
neredeyse tüm bölümlerine omurilik vasıtasıyla sinyaller gönderilir. Hatta bazı çok ani reflekslerimizde sinyaller beyine uğramaksızın omurilik tarafından olağanüstü bir hızla gerçekleşir. Omurilik beyin sapından başlayarak omurganın içinde ilerler, vücudun kafa dışında kalan tümüyle bir sinir ağı oluşturur, kısaca vücudun sinir ağının toplama merkezidir denebilir. Bu derece önemli ve hassas bir yapıda oluşan bir takım bozukluklar haliyle ciddi ağrılarla beraber hareket kısıtlılığı gibi belirtilere sebep olmaktadır. Bu da kişinin yaşam kalitesini ciddi anlamda bozmaktadır.

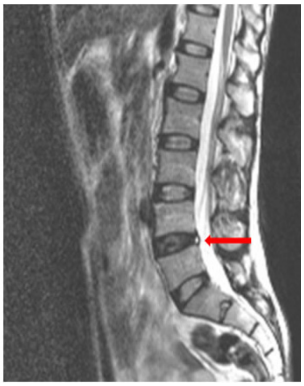
Çoğu zaman kadın hastalardan bırakın fıtığa sebep olabilecek herhangi ağır bir iş yapmayı, eskilerde olduğu gibi doğru düzgün bir bulaşık, çamaşır dahi yıkamadıklarını ya da erkek hastaların ağır herhangi bir işlerinin olmadığını, hatta mahallede ekmek almaya dahi araçla gidecek kadar rahatına özen gösterdiğini tüm bunlara rağmen neden fıtık olduklarına anlam veremediklerini sıklıkla duyabilmekteyiz. *'Geçmişe nazaran günümüzde yaşamın bu kadar kolaylaşması, sanayide dahi insan sağlığı, konforu, rahatı düşünülerek ergonomik tasarımların üretildiği bu çağımızda bel fıtıklarının daha az olması gerekmez miydi?'* sorusunu sorabiliyorlar çoğu zaman hastalar...

Genelde hastalar bel ağrısı şikâyeti ile başvurdukları sağlık kuruluşunda görüntüleme yöntemlerinden biri olan emar (MR-Magnetic Rezonans) çektirmelerini mutlaka isterler. MR vücudun herhangi bir bölgesini kesitsel olarak milimetrik seviyede görüntülemek içindir. MR'ların çalışma prensibi ise röntgen ışınlarının vücut dokularınca değişik oranlarda emilme özelliğine dayanmıştır. Bu ışınların belirgin ölçüde farklı emilimi, hastalıklı dokuların normal dokulara göre değişik bir görüntü vermesini sağlar. Sözün özü; yüksek düzeyde manyetizmayla canlı doku, yansıtma yöntemiyle görüntülenmiş olur. Cep telefonların yaymış oldukları elektromanyetik radyasyonun insana vermiş olduğu zararın konuşulduğu bir dönemde ne yazık ki tıp camiası bu MR'ların insan bedenine tamamen zararsız olduğunu ve istendiği kadar (keyfi dahi olsa) çekilebileceğini söyleyebilmekteler. Gerekli olduğu bazı durumlarda elbetteki çekilmesi gayet faydalı olan bir teknoloji ama bu hastanın klasik ve sık olan şikayeti ile beraber, basiretsizce *'Hadi bi emarını görelim'* şeklinde bir gerekliliği kastetmiyorum.

Bel boyun fıtıklarının oluşumları ile ilgili birkaç bilgiden sonra bel fıtıklarında MR'ın yeri nedir, MR'lar ne derece işe yarar onu biraz açalım inşallah.

Disk, omurlar arasında bulunur onlara yastıkçık görevi yapar, omurganın hareketliliğini sağlar ve kıkırdaktan oluşan esnek doku parçalarıdır. Fıtığın seviyesinin kendisine göre belirlendiği ve fıtıklaşmaya sebep olan bir yapıdır. Bu yapı 2 kısımdan oluşur. İç kısmında jel kıvamında bir madde ve onun etrafını saran dayanıklı bağ doku tabakası. Fıtıklaşma iç kısımda jel kıvamındaki maddenin aşama aşama dış kısımdaki lifleri yırtması ile oluşur. Bel fıtığının diskin durumuna göre belli aşamaları vardır:

1. Bulging disk (bombeleşme)
2. Protrüzyon disk (çıkıntı)
3. Herniasyon disk/ekstrüde (taşmış)
4. Sekestre disk (ayrılmış) (Şekil1)

Hastaların şikayetleri üzerine çekilen emarların sonucunda en iyi haliyle hekim hastaya *'Sizde fıtık başlangıcı var, ağrınızın sebebi de odur, şu reçetedeki ilaçları kullanın ve ağır kaldırmayın, şunlara şunlara dikkat edin'* şeklinde klasik önerilerde bulunur. *'İlerleme durumunu gözardı etmeyin ilerleyen bir zamanda ameliyat olabilirsiniz.'* ya da *'Fıtığınız var ve bu muhtemelen patlayabilir, ilerlemiş durumda mutlaka ameliyat olmanız gerekir.'* şeklinde senaryolar yaşanmaktadır. Bu işin aslı nedir?

Bu araştırmaların sonucunda şunu rahatlıkla görebilmekteyiz ki, bel fıtığı ağrısı olmayan hastalarda bile çekilen emarlar ile, bel fıtığı teşhisi koyulmasına, hatta çok acil ameliyat olmasına dahi karar verilebilmektedir.

'New EnglandJournal Of Medicine' Dergisi'ndeki bir araştırmada[1], bel ağrısı olmayan insanlarda bel MR'ı görüntülenmiş ve ilginç sonuçlar elde edilmiştir.

Bel ağrısı veya hiçbir şikayeti olmayan 98 kişi üzerinde yapılan araştırmada, araştırmaya katılanların %52'sinde bulging, %27'sinde protrüzyon, %1'inde ekstrüde disk bulunmuştur. MR'ların %80'inde bulging, protrüzyon ve ekstrüde bulunmuştur. Yani bel fıtığı teşhisi konulmuştur.

Radiology Dergisi'nde yapılan bir başka çalışmada ise herhangi bir belirtisi olmayan gönüllülerde bel MR'ı incelemesi ile ekstrüde ve sekestre disk araştırılmış; hiçbir bel ağrısı olmayan gençlerde (35 yaş altı) 60 kişi bel MR'ı ile incelenmiştir. Sonuç: %24 bulging, %40 protrüzyon, %18 ekstrüde disk bulunmuştur. Yani genel popülasyonun %82'sinde bulging, protrüzyon ve ekstrüde disk bulunmuştur.

Bu araştırmaların sonucunda şunu rahatlıkla görebilmekteyiz ki, bel fıtığı ağrısı olmayan hastalarda bile çekilen emarlar ile, bel fıtığı teşhisi koyulmasına, hatta çok acil ameliyat olmasına dahi karar verilebilmektedir.

1. http://www.nejm.org/doi/pdf/10.1056/NEJM199407143310201

Bu araştırmaların sonucunda zararsız(!) MR'ların ne derece gerekli(!) olduklarını ve insanlara nelere mal olduklarını az çok tahmin edebiliriz. İnsanlar sonuçta ameliyat ediliyor, milyarlarca ilaçlar gereksiz kullanılıyor, sosyal hayatları etkileniyor. Kısacası bu araştırmalardan sadece Türkiye'de değil tüm dünyada insanların çok ciddi bedensel, parasal ve psikolojik travmalara uğratıldıklarını görebiliyoruz.

Dualarımızın sonu, Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Seyyid Kutub bize on bir başlıkta İslam'ı ve modern cahiliyyenin gerçek yüzünü anlatıp, önümüze İslam'ın işaret levhalarını koyduktan sonra okuyucularını sarsmak istemiş gibi.

Yoldaki İşaretler

Ömer AKDUMAN

Kitap: Yoldaki İşaretler

Yazar: Seyyid Kutub

Yayınevi: Beka

'Yoldaki İşaretler' kitabı son asırda tevhidi uyanışın önderlerinden sayılan Seyyid Kutub'a *rahimehullah* ait olan bir şaheserdir. Aynı zamanda Seyyid Kutub'un meşhur *'Fi Zilali'l Kur'an'* ile beraber zikredilen önemli bir kitabıdır. Müellif, bu kitabı son dönemlerinde ele almış ve İslami esasları, günümüzde ters yüz edilmiş olan hakikatleri izah etmiştir.

Fi Zilali'l Kur'an tefsirinin özeti mahiyetinde olan bu kitap, müellifi ve düşünce yapısını anlamak isteyenler için bir kaynaktır. Kitabın içeriğini yazarın şu ifadelerinde bulmak mümkündür:

'... Böyle bir kararlılık ile yola koyulacak söz konusu öncü cemaate, yüklenmiş olduğu misyonun tabiatını, vazifesinin hakikatini, amacının asaletini, uzun yolculuğunun başlangıç noktasını ve yeryüzünün her yanına çöreklenmiş olan cahiliye akımına karşı tutumunu belirleyecek olan yol işaretleri lazımdır. Bu öncü cemaat, insanlar ile hangi noktada birleşip hangi noktalarda ayrılacak, kendisini ve etrafını çevreleyen cahiliyenin özellikleri nelerdir, cahiliye ehline İslam'ın dili ile nasıl hitap edecek ve onları hangi konularda muhatap alacaktır? Bunun yanı sıra bu cemaat, bu konularda hangi kaynaktan nasıl bilgi alacağını da bilmek durumundadır...

İşte 'Yoldaki İşaretler'i sabırsızlıkla beklenen bu öncü cemaat için kaleme aldım.' [1]

Kitap, Beka Yayınları'nın 2017 baskısı olarak 223 sayfa ve 12 başlıktan oluşmaktadır. Her bir başlık altında İslam cemaati için bazı yol işaretleri çizmiştir Seyyid Kutub. *'Örnek Bir Kur'an Nesli'* başlığında Kur'an'a karşı yaklaşımımız hususunda onu sahabenin anlayışı üzere anlamanın önemini anlatmıştır. İslam'ın ilk muhatapları olan o seçkin insanların cahiliyenin kapılarının eşiğinde bıraktıklarına dikkat çekmiştir.

'Kur'an Metodunun Tabiatı' başlığında akide vurgusu yapmış ve İslam'ın akideden ayrılmaz bir bütün olduğunu, akidenin de inançtan ibaret bir vicdan meselesi olmadığını şu cümleleri ile izah etmiştir: *'İslam akidesi ifadesini, pratik bir nizamda, dinamik vicdanlarda, canlı bir toplumda ve muhatap olduğu insanların gerek vicdanlarında kümelenen gerekse de etraflarını saran cahiliye kalıntıları ile savaşa tutuşan bir harekette bulmak ister...'* [2]

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* siretine baktığımızda, o, çevresindeki müşrik fert ve kabilelere karşı, merhalelerin farklılığına göre farklı tutumlar sergilemiştir. Allah yolunda cihad başlığında bu kısım açıklanmıştır.

Batılı toplumların aksine İslam medeniyeti, ahlaktan yoksun, aile kurumunun tarumar edildiği ve ekonominin ahlakı belirlediği bir toplum oluşturmak istemez. Aksine dünyayı ve dünyalığı ancak belirlenmiş olan ilkeler ve ölçüler ışığında kabul eder.

İslam düşüncesi ve kültüre yaklaşım konusu insanların genelde karıştırdıkları bir noktadır. Hangi ilim kimden öğrenilebilir? Öğrenmek isteyenler ilgili başlıktan tafsilatı ile okuyabilirler.

Seyyid Kutub *rahimehullah* bize on bir başlıkta İslam'ı ve modern cahiliyyenin gerçek yüzünü anlatıp, önümüze İslam'ın işaret levhalarını koyduktan sonra okuyucularını sarsmak istemiş gibi. *'Bu, İslam'ın muhteşem düzenidir. Ancak haktır diye herkesin önünüzde diz kırıp hakkı öğreneceğini, boyun eğeceğini mi sanırsınız? Tam aksine, karşı çıkıp yıldırmaya çalışacaklar'* dercesine *'İşte Yol Budur'* başlığının hemen altında Buruc Suresi'nin ayetlerini vermiş. Ardından izah etmiş yolun sıkıntılarını, çilelerini, ayrılıkları... Adeta *'Sadece anlatanlardandır, yaşayanlardan değil'* deneceğini düşünmüş ve bu kitabı yazdıktan kısa süre sonra bir şahit ve şehit olarak ebedi yolcuğuna çıkmış... Allah ona rahmeti ile muamele etsin.

Son olarak, yazar ve kitapları muhafazakâr demokratlar tarafından dahi kabul görmüştür. Artık *'Dalalettesiniz!'* diye haykıran vicdanlarını bir tevhid önderini sahiplenerek sakinleştirmeye çalışırlar. Oysa müellif şu ifadeleri, onlar gibi sapıklık kapılarının bekçilerine yazmıştır: *'Tüm beşeri düzenler, İslami yöntemin haricindeki bir yöntem ile gerçekleştirilebilirler. Ama bu yabancı yöntemler bizim nizamımızı asla gerçekleştiremezler. İslami hareketlerin tümünde meşru yönteme uymak, akideye ve nizama uymak kadar mecburidir.'* [3]

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

1. *S. 14-15*
2. *S. 50*
3. *S. 56*

Tevhid Dersleri Yabancı YouTube Kanallarımızı takip edebilirsiniz.

English

Lectures on Tawheed

Deutsch

Tauhid Unterrichte - DE

Français

Les Cours De Tawhid - FR

العربية

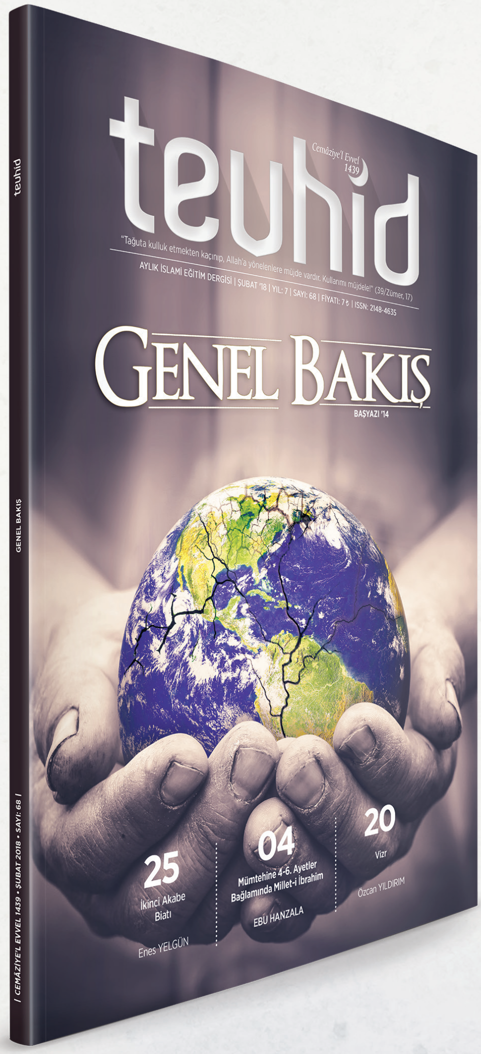
دروس التوحيد - AR

فارسی

درسهای توحید - FA

“Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah’a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı Müjdele!”
(39/Zümer, 17)

tevhid

MOBİL UYGULAMA

TEVHİD DERSLERİ

TEVHİD DERGİSİ

TEVHİDİ GÜNDEM

RADYO TEVHİD

ISSN 2148-4635
9 772148 463504

ABONELİK İÇİN

tevhiddergisi@gmail.com
www.tevhiddergisi.net
0545 762 15 15